

2017. MÁJUS: AZ OLVASÓ GYEREK OLYAN, MINT A SZÁRNYALÓ MADÁR + AZ UNIÓ SZÁMADÁSI ÜLÉSE
+ LÁNCOK, FÉNY, SZABADSÁG + HALHATATLAN-E A LÉLEK? + HOL GYÓGYÍTÁK A SZEGÉNYSÉGET
+ A JELENÉSEK HÁROM ANGYALA (4) + NEM ÉR VÉGET A... HOZZÁ HASONLÓAN!

Adventszemle

HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATÉBRESZTŐ FOLYÓIRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVETELÉT VÁRÓKNAK

NEM ÉR VÉGET A...

Hozzá
HASONLÓAN

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

6

3 Vezércikk

Teodor Huțanu

Hétszer is: imádkozzatok!

4 A gyermekek napja. V. Kiadás

Florin Bică

Az olvasó gyerek olyan, mint a szárnyaló madár

6 Az Unió számadási ülése, Cernica, április 19–20

Ștefan Tomoiagă

A gyümölcsstermő szolgálat öröme (Az elnök jelentése)

Aurel Neațu

Az egyház, a mennyei gondviselés tárgya (A titkár jelentése)

Eduard Călugăru

„Jól vagyok jó és hű szolgám”

(A kincstárnok jelentése)

12

12 ASUP – szabadság utáni vágy

Dan Brînzan

2017-es evangelizáció az olténiai börtönökben

Vasile Livadaru

Láncok, fény, szabadság

14 Bibliai párbeszéd

Paul Boeru

Halhatatlan-e a lélek?

19 Történelmünkől származó leckék

Beniamin Roșca

A bizonyásgtevés ideje

20 Gyakorlati kereszténység

Gili Antea

Hol gyógyítják a szegénységet

14

23 Repere ale identității

Florin Lăiu

A jelenések három anyaga (4)

29 Gyermekek oldala

Alina Chirileanu

Egy újabb kihívás

30 Szívtől szívnek

Ștefan Tomoiagă

Nem ér véget a...
Hozzá hasonlóan!

23

„Hanem keressétek először Isten országát és az Ő igazságát...” (Mt 6:33). Imáink által bátorságot nyerünk, hogy együtt munkálkodjunk a Szentlélekkel, hogy elvégezhesse szívünkben a különleges munkát, és hogy munkálkodhasson másokért is annak érdekében, hogy Isten kép-mása egyre erőteljesebben ragyoghasson bennünk.

2017. május. A Romániai Hetednapos Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Loránd; Főszerkesztő Teodor Huțanu; Tanácsadók Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Iosif Pașca, Georgeta Pirlitu, Szász Ernő; Különleges munkatársak Romică Sîrbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Fordította Bartha Sándor; Szerkesztette Barabás Andrea; Tördelés Szócs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400 107; Tel. 0740-100 015; E-mail zakariaslorand@yahoo.fr; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Tipografia Fast Print, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/323 00 20, Fax 021/323 00 40

ISSN 1842 - 3361

HÉTSZER IS: IMÁDKOZZATOK!

Elkezdődött a gólgotai visszaszámlálás. Csak Mesterük, Uruk volt teljesen tudatában a közelgő szörnyűségnek: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek...” (Jn 14:1). Jézus a **szárnyai alá gyűjtötte kis csirkéit** (Mt 23:37). Az események lassan elindulnak lefelé a lejtőn: Jézust elfogják, elítélik és keresztre feszítik, a tanítványokra pedig nehéz órák várnak.

Hát nem felkavaróak a hírek, amelyekkel felkelünk és lefekszünk? Bár születése óta aluszékonyság kerítette hatalmába az egyházat, még akkor is hallható az ébresztő kiáltás: „Keljetek fel...” (Mt 26:46). Mihez kezdünk viszont, ha felébredünk? Péter kardot rántott, a többiek pedig „elhagyák... és elfutának” (56. v.). Máté beismeri az igazságot, még ha ez nem is kellemes: pontosan ezt tettem én is! Miért? Mert aludtunk akkor, amikor imádkoznunk kellett volna (38. v.).

Napjainkban egyre nyilvánvalóbb a háborús feszültség és az arra való készülés. Az idő szélséesebb, mint valaha. A hírek pedig minden oldalról hömpölyögnek. A lelkünket, de még a gyülekezeteinket sem kerüli el ez a zavargás. Az evangelizáció „Hozzá hasonlóan” jelzőjét megéri beszennyezni mindazzal, amivel nem hasonlítunk Hozzá? Az viszont megéri, hogy nyugtalankodjék a szívünk, és ne leljen nyugalmat, míg választ nem kap.

Túlságosan megszoktuk már az éberségre és imára szólító felhívásokat: talán már oda jutunk,

hogy megszokjuk a helytelen és szégyenteljes reakciókat is? Vajon a Megváltó ok nélkül ismételte el egyetlen este folyamán hét ízben is az imára való felhívást? János evangélista nem hagyja figyelmen kívül ezt – a végső küzdelem szempontjából döntő fontosságú – részletet: 14:13-14; 15:7,16; 16:23-24,26.

A tanítványok a felházból a keresztség árnyékában indulnak el. A vég ezen napjaiban nem indulhatunk máshonnan: legsürgősebb dolgunk az ima. Nem a megszokott, rutinszerű ima. „Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szent Lelket azoknak, akik tőle kérik” (Lk 11:13).

Ellen G. White a következő magyarázatot adja: „Ennek az ajándéknak elfogadásával az összes többi a miénk lehet... és Ő kész arra, hogy megelégtessen minden lelket igénye szerint” (*A Szentlélek eljő reátok*, 221. o.). Kétségkívül elérkezett az ideje, hogy felébredjünk, ám annak érdekében, nehogy azon kapjuk magunkat, hogy nem a megfelelő módon reagálunk, az Üdvözítő hétszer figyelmeztet, hogy ne feledkezzünk meg az imádkozásról. ■

Teodor Huțanu, a *Curierul Adventist* főszerkesztője

**ÉBERSÉGRE
VALÓ FELHÍVÁS
TEODOR
HUȚANU**

**ELÉRKEZETT AZ IDEJE,
HOGY FELÉBREDJÜNK,
ÁM ANNAK ÉRDEKÉBEN,
NEHOGY AZON KAP-
JUK MAGUNKAT, HOGY
NEM A MEGFELELŐ
MÓDON REAGÁLUNK,
AZ ÜDVÖZÍTŐ HÉTSZER
FIGYELMEZTET, HOGY
NE FELEDKEZZÜNK MEG
AZ IMÁDKOZÁS RÓL.**

Ébredés és Reform

te, családot, gyülekezetet, felebarátaid

Nincs vesztegetni való időnk, mert nem tudjuk, hogy próbaidőnk mikor ér véget. Csak nagyon rövid az az életidő, ami nekünk itt adatik, és nem tudhatjuk, hogy a halál nyíla mikor üti át a szívünket. Nem tudhatjuk, mennyi idő múlva érkezik hozzánk a hívás, hogy hagyjuk el a világot annak minden dolgával együtt. Az örökévalóság tárul elénk. A függöny mindjárt felemelkedik. Már csak nagyon kevés idő van hátra, amikor minden élő felett elhangzik az ítélet: „Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; (...) és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltesse meg ezután is” (Jel 22:11).

Készen vagyunk? Megismertük-e Istent, a menny Urát és Törvényadóját? Megismertük-e Jézus Krisztust, Akit helyettesként küldött el világunkba? Életidőnk lejártakor el tudjuk majd mondani azt, amit Jézus, a mi példaképünk elmondott: „Én dicsőítet-

Nincs vesztegetni való időnk

telek téged e földön: elvégeztem a munkát, amelyet reám bízál, hogy végezzem azt. (...) Megjelentettem a te nevedet az embereknek” (Jn 17:4,6).

Isten angyalai igyekeznek elvonni figyelmünket önmagunkról és a földi dolgokról. Bár ne fáradoznának hiába! Meg kell változnia a szabad gondolkodáshoz szokott értelemnek. (...)

A gondolatoknak Istenre kell összpontosulniuk. Komoly munkát kell végeznünk az érzéki szív gonosz hajlamainak legyőzése érdekében. Erőfeszítéseinknek, önmegtadadásunknak és állhatatosságunknak a vágyott cél végtelen árával kell egyenes arányban állnia. Csak akkor nyerjük el az életnek koronáját, ha győzünk, amint Krisztus győzött.

(Ellen G. White, *Igazi megújulás*, 67–68. o.)

AZ OLVASÓ GYEREK OLYAN, MINT A SZÁRNYALÓ MADÁR

2017. május 22-ét nagy, piros X-szel kell bejelölni a naptárban. Ez a nap a Gyermekek napja, vagyis egy kiváló alkalom arra, hogy kiegészítsük a gyerekek könyvvállományát. Az idei év jelmondata a következő: „Az olvasó gyerek olyan, mint a szárnyaló madár”.

A Viața și Sănătate Kiadó „Gyermekek napjának” 2017-es kiadása nem csak azért lesz különleges, mert ez az ötödik megrendezett kiadás, amely a gyerekek és a könyveink találkozásának egy fél évtizedét jelöli, hanem azért is, mert ez az eddigi leggazdagabb a „kiadói újdonságok” terén. Ebből az alkalomból 16 címet jelentettünk meg a legkülönbözőbb témákban. Ezekről számolunk be az alábbiakban.

Az ajánlatot az *Illemtan keresztény gyermekeknek* című könyvvel kezdeném. A cím önmagában is a tartalomról árulkodik. Jelezni szeretném, hogy a kiadvány gyönyörű ábrákkal van ellátva, ami még vonzóbbá teszi a tartalmát.

Az ajánlatot az *Illemtan keresztény gyermekeknek* című könyvvel kezdeném. A cím önmagában is a tartalomról árulkodik. Jelezni szeretném, hogy a kiadvány gyönyörű ábrákkal van ellátva, ami még vonzóbbá teszi a tartalmát.

Figyelmünk középpontjában mindig ott van az ének, mivel úgy gondoljuk, hogy a jól megválasztott zene nagyon jó hatással van a gyerekekre. Az idén Fekete István *Kicsinyek énekei* című kottás könyvét ajánljuk a figyelmetekbe, hiszen ez a kiadvány remek segítséget nyújt a legkisebb korosztály lelki és zenei nevelésében. Az óvodások és kisiskolások könyvtárát szeretnénk gazdagítani a *Pöttyi-kifestő kicsiknek*, illetve a *Kifestős Biblia* című színezőkkel, amelyek a tanulságos történetek mellett segítenek gyermekeinknek felfedezni Isten világát, mint egy művészien megfestett színes képet.

Az olvasók minden bizonnyal kedvelni fogják Dough Batchelor *A leggazdagabb barlanglakó* című könyvét, melyben arról olvashatunk, hogy a szerzőt

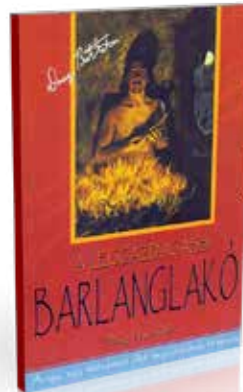
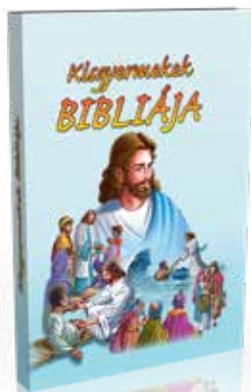
az áhított boldogság valahogy mindig elkerülte addig a napig, amíg el nem kezdte olvasni porlepte Bibliáját, amelyet barlangja korábbi boldogságkereső lakója hagyott hátra lakóhelye egyik kiugró szikláján. Ami ezután történt, azt csak egyetlen szóval lehetne jellemezni: CSODA.

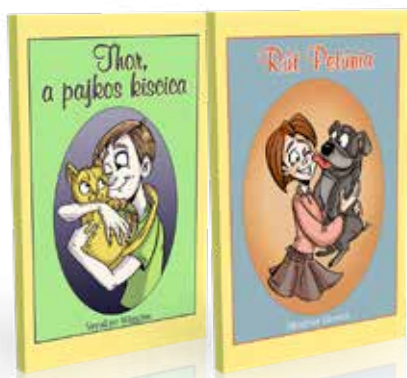
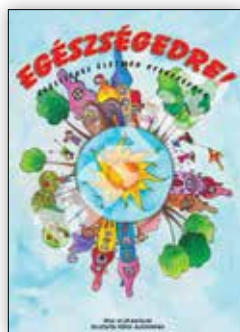
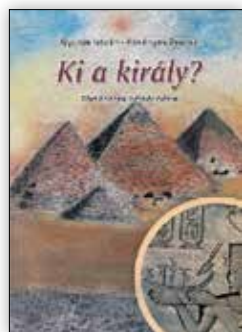
Gyürüs Panni *A Nap fényénél ragyogóbb* című kis kötete szintén a gyermekek számára íródott. Egyperces rövid történetekben dolgozza fel az Apostolok Cselekedeteinek egyes részeit, és Pál apostol leveleiből néhány fontos tanítást. Ennek a „világosságnak” szeretne utat készíteni a kicsinyek szívében. A *Tizenkét teli kosár* című könyvében a Biblia legszebb részei közé tartozó rövid történetekkel találkozunk.

Scur Katalin *Egészségedre!* című könyvéből megtanulhatja a kis olvasó, hogyan vigyázhat egészségére, és hogyan alkalmazhatja játszva az egészséges élethez szükséges szabályokat minden nap. Szintén az egészség témájához tartozik Dankóné R. Magdolna *A Főzés gyerekjáték!* című szakácskönyve, amelyből a gyerekek felfedezhetik az egészséges életmód, illetve a különböző vegetáriánus ételek elkészítésének varázsát.

Az én kincsesládám 2. egy négy részből álló sorozat második kötete. Ebben az újabb gyűjteményben ismét gyerekekről szóló, hosszabb-rövidebb elbeszéléseket olvashatunk mindennapi és különleges, érdekes és emlékezetes esetekről – amelyek akár velünk, barátainkkal vagy szüleinkkel is megtörténhetnek.

További ajánlatunkhoz tartoznak a *Thor, a pajkos kiscica*, illetve a *Rút Petúnia* című történetes könyvek, amelyek különösen az állatokat kedvelő olvasók

számára válhatnak kedvessé. Ezeket olvasva a gyerekek megtanulhatják, hogy minden embernek szeretettel és felelősségteljesen kell viszonyulnia Isten teremtményeihez, ugyanakkor, ezek Istennek az ember és teremtett állatai iránt tanúsított jó-ságát szemléltetik. Emellett még megemlíti a *Kisgyermekek Bibliáját*, melynek lapjain a gyerekek Isten hőseiről találnak történeteket.

Az örök élet titkát nem egy tanrendszer ismerete vagy egy bizonyos egyházhoz való tartozás jelenti. A titok egy Személy – Jézus Krisztus – megismerése. Ebben nyújt segítsé-

A Gyermek napján 20%-os kedvezményel vásárolhatók meg ezek a könyvek. A teljes kínálat megtekinthető a kiadó honlapján vagy a helyi gyülekezetekbe juttatott szórólapokon. Akik szeretnének belelapozni ezekbe a könyvekbe, a Sola Scriptura könyvesboltjaiban megtehetik május 22-én 9 és 20 óra között. A megrendeléseket telefonon (6 és 24 óra között a következő számokon: 0213230020, és 0740101034); e-mailen (comenzi@vatasisanatate.ro); valamint a www.vatasisanatate.ro honlapon vesszük át.

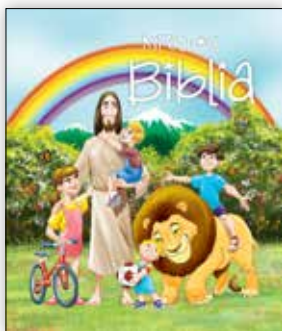
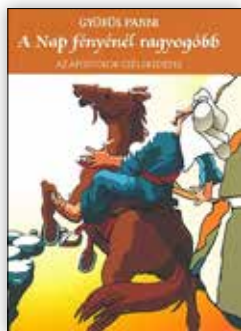
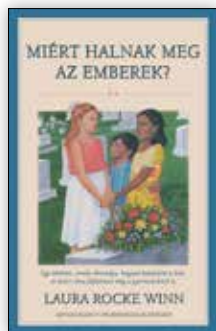
get Allejandro Bullón *Jézus a minden, barátom!* című könyve.

A gyerekek, akik ebben a világban – amit a kedves és szerető Isten teremtett – szembesülnek a fájdalommal és szeretteik elvesztésével, számos kérdésre kaphatnak választ Laura Rocke Winn *Miért halnak meg az emberek?* című könyvében. Ez a történet elmondja, hogyan kezdődött a bűn, és miért okoz fájdalmat még a gyermekeknek is.

Végezetül, a tinédzsereknek ajánljuk Gyűrűs István és Kökényes Zsuzsa *Ki a király?* című színes és illusztrációkkal gazdagított áhítatos könyvét, amely az év ötvenkét hetére ötvenkét történetet kínál. A kiadói listán többek között gyerekeknek szánt Bibliák, kifestős könyvek, regények, nevelői kiadványok stb. szerepelnek.

Ne feledjük el a szép gondolatot: „Az olvasó gyerek olyan, mint a szárnyaló madár”, és gondolkozzunk már most azon, hogy milyen szárnyakat kínálunk fel nekik a Gyermek napján. ■

Florin Bică, szerkesztő, Editura Viața și Sănătate

A GYÜMÖLCSTERMŐ SZOLGÁLAT ÖRÖME

„Mert az Úr szemei forognak az egész földön, hogy hatalmát megmutassa azokhoz, akik öhozá teljes szívvel ragaszkodnak.” (2Kron 16:9)

Az Úr Jézus a szolgálatot az élet elhívásának tartotta, ami magatartása által elérte annak tetőfokát. A *Románia Krisztusért 2017* evangélicációs kampány révén Isten arra hívott el, hogy éljünk *Hozzá hasonlóan*. A világegyetem Királyát a szolgálat és a küldetés végrehajtása ösztönözte: „Mert az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért” (Mk 10:45).

Lelkesedéssel gondolunk a romániai Adventista Egyház 2016–2017-es missziós évére. A már észlelhető gyümölcsök igazolják, hogy az evangélicáció leghatékonyabb módja az, amikor minden egyes tag munkavállalása által mutatkozik meg a Szentlélek munkája. Még egyszer bebizonyosodott, hogy a családban és a baráti kapcsolatokban rejlik az evangélium emberek szíve felé vezető útja. Sok tag és lelkész vett részt a rendezvénye-

ken, amelyek valósággal felszabadították a gyülekezet missziós erejét: „E büntől korlátolt, földi életben a legnagyobb örömet és a legmagasabb kiképzést a szolgálatban találjuk meg.”¹

A hívők teljes bevonása a munkába elnevezésű kezdeményezés révén több mint 70 000 résztvevő (melyből 32 000-en látogatók voltak) tapasztalhatta meg Isten valóságos jelenlétét. A szolgálatban 1140 laikus szónok és 580 romániai, illetve külföldi lelkész vett részt nagy örömmel. Különböző helyeken, 1050 gyülekezetben, 660 otthonban, 209 előadóteremben került megrendezésre a 2003 evangélicációs program. Az Úr Lelke tartsa szemmel azt a 2667 személyt, akik beiratkoztak a keresztelendőök osztályába, valamint a további 2147 lelket, akik kifejezték óhajukat, hogy Bibliatanulmányok vagy más tevékenységek által szeretnének kapcsolatot tar-

tani az egyházzal.

Öröm volt megtudni azt, hogy egyetemi tanárok és internet felhasználók fedezték fel maguk számára az élő Istent! „Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erők az Istennek, erősségek lerontására” (2Kor 10:4). Az egyik férfi, aki először vett részt evangélicációs szolgálaton azt nyilatkozta, hogy nehezeére esett kereszt-

Amikor a szolgálatra becses dologként tekintenek, akkor az kedves áldozattá válik, amelyet maga a Szentlélek szentel meg. Mennyire értkelte Pál apostol a szolgálat aranyát, szíve ékkövé: „Hogy legyek a Jézus Krisztus szolgálója a pogányok között, munkálkodván az Isten evangéliomában, hogy legyen a pogányoknak áldozata kedves és a Szent Lélek által megszentelt” (Róm 15:16).

ségi felhívást intézni a jelenlevőkhöz. A prédikáció végén azonban egy hölgy megkérte, hogy ő is legyen jelen a keresztségén. Isten erőteljes kegyelme bárkinek a rendelkezésére áll!

Szenvedély a misszióval szembeni előítélet ellenében

Amikor valamit szenvedéllyel végzel, akkor nem nézed az órát. A szenvedély – egy különlegesen mély és tartós kedélyállapot valami vagy valaki iránt² – nem maradhat titokban. A szenvedélyes ember lelkesedik, mélységes megeléssel tapasztal meg dolgokat, teljes meggyőződéssel beszél arról, amiben hisz, s megfogadja a Szentírás tanácsát: „Az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok” (Róm 12:11).

A hit megvallása bátorságot és tetteket igényel, valamint teljes bizodalmat az Üdvözítő ígéreteiben, „Mert az Úr szemei forognak az egész földön, hogy hatalmát megmutassa azokhoz, akik őhozzá teljes szívvel ragaszkodnak” (2Krn 16:9). Az ehhez hasonló kérdéseinkkel és előítéleteinkkel csak elszalasztjuk a küldetés végrehajtását: „Miért evangelizáljunk, hisz úgy sem jönnek el az emberek?” A hét közben tartott evangelizációknak való jelenlét miatt aggódtunk, és most már választ is kaptunk: a nem adventista jelenlét a hétfői napokon növekedett, miközben az egyháztagoké csökkent.

Az evangelizációval kapcsolatos egyik leggyakoribb téves felfogás, hogy az önmagában egy esemény: vagyis olyas valami, amire a gyülekezet készül, majd véghezviszi, utána pedig megpihen. Az evangelizáció azonban egy életmód, egy olyan folyamat, amely a keresztyéni élet műhelyében szövődik nap mint nap: „Kívánjuk pedig, hogy közületek kiki ugyanazon buzgóságot tanúsítsa a reménységnek bizonyossága iránt mindvégiglen” (Zsid 6:11).

„A felszólítás, hogy helyezünk mindent a szolgálat oltárára, valamennyiünknek szól. Isten nem kér mindannyiunkat arra, hogy úgy szolgáljunk, mint Elizeus. Nem mindannyiunknak mondja: adjuk el mindenünket. Azt azonban kéri, hogy szolgálatát első helyre tegyük életünkben; ne engedjünk egyetlen napot sem elmúlni anélkül, hogy ne tettünk volna valamit Isten földi művének előbbre vitele érdekében! Az élet és minden hozzáfűződő érdek odaszentelésére van szükség. Akik így odaszentelődnek, azok meghallják a menny hívását és engedelmessé válnak.”³

Együtt készülünk a 2017. június 3-án tartandó országos keresztségre. Továbbra is erősítjük az emberek érdeklődését, vagy van ennél fontosabb tennivalónk? A kezdő tagoknak sokkal többre

van szükségük egy száraz törölközőnél, amikor kijönnek a keresztvízből; hiszen őket abban kell segíteni, hogy tanítvánnyá váljanak, beépüljenek a gyülekezeti családba, s védelmet találjanak a külső támadások, illetve a benti nehézségek ellen. „Végezetre, atyámfiai, legyetek jó egészségben, épüljétek, vigasztalódjatok, egy értelemben legyetek, békességben éljétek” (2Kor 13:11). „Hanem intétek egymást minden napon, míg tart a ma, hogy egyikőtök se keményíttessék meg a bűnnek csalárdsága által” (Zsid 3:13).

Felfedeztem, Isten azt akarja, hogy egyháza növekedjék, és hogy ez csak úgy lehetséges, ha minden tag elfogadja az Ő erejét. Köszönetet mondok a tagoknak, az egyházterületi munkatársaknak, a helyi bizottságoknak, akik kivették a részüket a *Románia Krisztusért 2017* kampányból. Tegyük meg mindent annak érdekében, hogy a szikra lángra lobbanjon, s egyre nagyobb lánggal égjen!

Légy egy a 7000 közül – 2017–2018-as missziós év

A programok sokfélesége közepette lelki tisztánlátásra van szükségünk, hogy felismerjük mi itt és most a legfontosabb.

„Ha minden fontos, akkor semmi sem az.”⁴ Az időt és erőforrásokat felemészítő elkeseredett célok listája középszerűséghez és kudarchoz vezet. Legnagyobb szükségünk egy új szenvedély, mellyel munkába állhatunk a jelenben és látásmóddal rendelkezhetünk a jövőre nézve. „Előrelátás nélkül... csak egy helyben toporgunk” (T. Austin-Sparks), a jövőt pedig ne az emberi erőfeszítésekre bízunk, hanem a menny erejére.

Légy egy a 7000 közül – hangzik majd a meghívás a romániai Adventista Egyház tagjai felé a 2017–2018-as missziós évre vonatkozóan. Ő, az első Misszionárius, aki Ádámot és Évát is megszólította – „Hol vagy?” – téged is a neveden szólít. *Légy egy a 7000 közül* te is, aki csak kimonodtan imára hajtasz térdet. Ha olyan alapvető értékek vezérelnek, mint a szeretet, egység és hitelesség, akkor elhihetjük, hogy az egyház legjobb napjai még csak ez után következnek! ■

1. Ellen G. White, *Chemați să fim diferiți*, 102. o.
2. Wikiszótár
3. Ellen G. White, *Próféták és királyok*, 221. o.
4. Paul Brantley, Dan Jackson, Mike Cauley, *Becoming a Mission – Driven Church*, 107. o.

Stefan Tomoiagă, a romániai Hetednapot Ünneplő Adventista Egyház elnöke

**AZ ELNÖK
JELENÉSE
STEFAN
TOMOIAGA**

**HA OLYAN ALAPVETŐ
ÉRTÉKEK VEZÉRELNEK,
MINT A SZERETET, EGY-
SÉG ÉS HITELESSÉG,
AKKOR ELHIHETJÜK,
HOGY AZ EGYHÁZ LEG-
JOBB NAPJAI MÉG CSAK
EZ UTÁN KÖVETKEZNEK!**

AZ EGYHÁZ, A MENNYEI GONDVISELÉS TÁRGYA

„Az Úrnak kegyelmességeiről emlékezem, az Úr dicsőreteiről mind a szerint, amit az Úr velünk cselekedett; az Izráel házához való sok jóságáról, amelyet velök cselekedett irgalma és kegyelmének sokasága szerint.” (Ésa 63:7)

Valahányszor visszatekintünk a múltra, számos okot találunk, hogy dicsőítsük Istent, viszont folyton találunk olyan levonható tanulságokat is, amelyek segítenek helyesen értelmeznünk a jelent, valamint felelősségteljesen értelmezni rövid, illetve hosszú távon a jövőt. Kényelmetlenül érint, hogy évről évre negatívak a statisztikák, és azt kell megállapítanunk, hogy a missziós programok nem hozták a várt eredményt. Ám mindig marad a remény, miszerint majd a következő év más lesz. Talán ez az oka annak, hogy folyton valami újat próbálunk bevezetni az egyház missziómunkájába.

Habár egyáltalán nem bátorítóak, az utóbbi évtized statisztikái legalább abban bizonyultak hasznosnak, hogy a valóságot tükrözik, ami jó értelemben vett, építőjellel nyugtalanságra kellene készítse a felelősöket – velünk kezdődően –, illetve nagyobb komolyságra a „Légy egy a 7000 közül” nevű program népszerűsítésében. Igaz, hogy a statisztikáknak vannak olyan vetületei is, amelyeket nem tudunk ellenőrzés alatt tartani, mint például az elhalálozások vagy a külföldre távozások száma, viszont vannak olyan területek (keresztségek száma, az ifjak megmaradása a gyülekezetben, a keresztségi élet-

kor csökkenése, vagy akár – miért is ne – a kizárások számának csökkenése), amelyek nagymértékben tőlünk függenek, és amelyekért a Szentlélek vezetésével sokkal többet tehetnénk. Kérjük tehát az Urat, hogy adjon bölcsességet, sok szeretetet és áldozatkésztséget, hogy a munkánk megfeleljen az Ő elvárásainak.

Tagsági statisztika a 2016-os év végén

Megfigyelhetjük, hogy a 2016-os év végén a taglétszám 948 fővel csökkent, ám meg kell jegyeznünk, hogy ennek a számnak egy része az EMUNA programmal hozható összefüggésbe. A keresztségeket illetően az utóbbi 10 év legalacsonyabb számát jegyeztük, még akkor is, ha hozzáadjuk a hitvallomás alapján hozzánk csatlakozott személyek számát.

Gyülekezeti besorolás taglétszám szerint 2016-ban

Kérlek, figyeljétek meg a 20 tagnál kevesebbel rendelkező gyülekezetek nagy számát, ami 20%-ot tesz ki. Ezek közül a legtöbb tulajdonképpen csoport, és szinte indokolatlanul viseli a gyülekezet megnevezést. Azt hiszem, hogy a valóság elfogadása jó kezdetnek bizonyulhat olyan megfelelő megoldások találása érdekében, amelyek segítségével ezek a csoportok elindulhatnak a gyarapodás útján.

A TITKÁR JELENTÉSE
AUREL NEAȚU

BÁR AZ EGYHÁZ GYENGÉNEK ÉS TÖKÉLETLENNEK TŰNIK, MÉGIS AZ EGYETLEN, AMELYRE KRISZTUS, KÜLÖNLEGES FIGYELMEL TEKINT.

Egyház-terület	Gyüle-kezetek	Csopor-tok	Év eleji taglét-szám	BELÉPÉS			KILÉPÉS				Kiiga-zítás +/-	Év végi taglét-szám
				Kereszt-ség	Szava-zat	Ajánlás	Ajánlás	Elhalá-lozás	Kizárás	Törlés		
Bánát	112	41	6 743	210	21	181	272	137	52	79		6 615
Moldva	240	43	12 528	312	18	175	368	319	127	0	+1	12 220
Munténia	266	64	18 509	314	20	301	297	331	142	72		18 302
Olténia	205	53	11 075	189	6	107	153	226	51	24		10 923
Észak-Erdély	129	19	7 674	146	6	55	90	147	63	19	-38	7 524
Dél-Erdély	152	30	9 304	230	22	140	110	164	65	56		9 301
ÖSSZ.	1 104	250	65 833	1 401	93	959	1 290	1 324	500	250	-37	64 885

Taglétszám	Bánát	Moldva	Munténia	Olténia	Észak-Erdély	Dél-Erdély	Összesen
1–20	28	76	48	55	39	42	288
21–50	44	96	114	92	41	55	442
51–100	25	36	46	35	29	31	202
101–200	8	25	46	19	14	16	128
201–300	5	4	6	4	4	4	27
> 300	2	3	6	2	1	4	18
Összesen	112	240	266	207	128	152	1 105

Keresztségek és hitvallások, illetve kizárások számadatai

	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016
Kereszt.+hitvallás	2 235	1 835	1 778	2 283	1 946	1 650	1 594	1 535	1 496	1 536	1 494
Kizárás	746	843	792	665	692	565	523	452	479	344	500

A kilépések helyzete a 2006–2016-os időszakban

Aggodalomra ad okot az utóbbi években tapasztalható kilépések növekvő tendenciája függetlenül attól, hogy kizárások, elhalálozások vagy a tagság áthelyezéséről beszélünk.

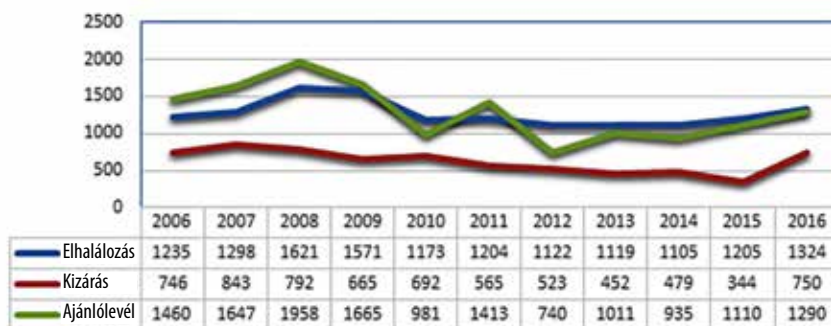
A belépések helyzete a 2006–2016-os időszakban

Bár jogosan utalunk az elhalálozások és a külföldre távozások nagy számára, nem hagyhatjuk figyelmen kívül az utóbbi években a keresztségek csökkenő tendenciáját. Ezért olyan fontos a lelkészek és a tagok személyes munkájának a hangsúlyozása, és azt hiszem ez az egyike azon kevés megoldásnak, amely még a rendelkezésünkre áll.

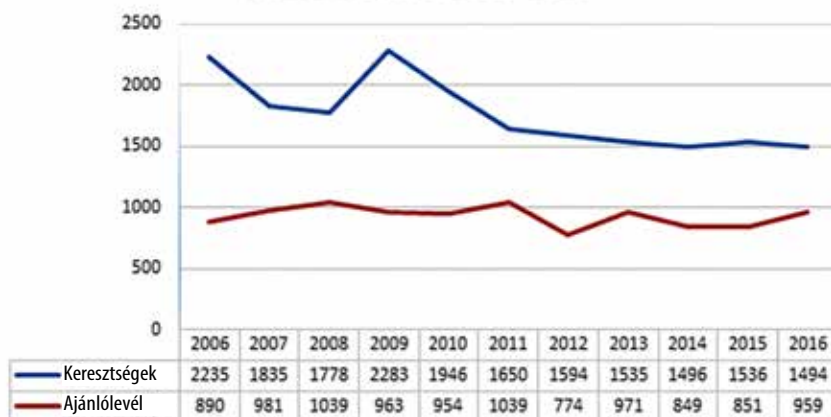
Az ihletett írás egyik bátorító és reménykeltő gondolatával zárom szavaimat: „Bár az egyház gyengének és tökéletlennek tűnik, mégis az egyetlen, amelyre Krisztus különleges figyelemmel tekint. Hiszen ez kegyelme kinyilatkoztatásának a helye, ahol szívesen nyilatkoztatja ki szíveket átforgató erejét” (Ellen G. White, GCDB, 1893. február 27). ■

Aurel Neațu, a romániai Hetednapot Ünneplő Adventista Egyház titkára

KILÉPÉSI TENDENCIA 2006–2016

BELÉPÉSI TENDENCIA 2006–2016

„JÓL VAGYON JÓ ÉS HŰ SZOLGÁM”

„Bízzad az Úrra a te dolgadoit; és a te gondolatid véghez mennek.” (Péld 16:3)

Ha visszatekintünk a 2016-os évre, hálával és örömmel állapíthatjuk meg, hogy a jó Isten ismét irgalmas volt egyházához, és mennyei áldásait gazdagon árasztotta ránk. A Szentlélek segítségének és a tagok hűségének köszönhetően az elmúlt évre kitűzött számos terv valósult meg csodálatos módon.

Nőtt a tizedadományok, a szombatiskolai- és hálaadományok, a tizenharmadik szombati adományok, az imaheti adományok, az ADRA és az Adventista Médiaközpont felé irányuló adományok, a Vallásszabadság Osztály, valamint a Divízióhoz juttatott adományok összege is. Az alábbi táblázatban bemutatjuk a tizedadományok helyzetét összevetve a 2015-ös évvel.

		*árfolyam 2016: 4,4908		*inflációs ráta: -1,50	
		2016		2016 / 2015	
EGYHÁZTERÜLET	Tized átlag/tag/év		Növekedés		
	RON	EUR	%	% Aktualizálva	
BÁNÁT	1 036	231	110,09%	111,74%	
MOLDVA	1 030	229	110,82%	112,49%	
MUNTÉNIA	1 064	237	111,51%	113,18%	
OLTÉNIA	826	184	108,53%	110,16%	
ÉSZAK-ERDÉLY	896	200	111,64%	113,32%	
DÉL-ERDÉLY	1 203	268	115,09%	116,81%	
ÖSSZESEN	1 015	226	111,41%	113,08%	

A tized abszolút értékben való növekedése a 2015-ös évhez képest az összes egyházterületben 6 747 599 lejt tett ki, ami 11,41%-os növekedést jelent (miközben a 2015-ös növekedés az egy évvel korábbihoz képest csupán 0,43% volt). Ha figyelembe vesszük a -1,5%-os inflációs rátát, akkor megállapíthatjuk, hogy 1989 után ez a második év, amikor hazánkban negatív inflációt jegyeztek (2015-ben az infláció -0,6%-os volt), és az átlagos tizedbevétel 13,08%-kal nőtt 2016-ban (miközben 2015-ben 1,03%-os növekedés volt a 2014-es évhez képest).

Uniószinten az egy tagra eső átlagtized is nőtt; elérte az 1015 lej/év vagy 85 lej/hónap szintet, ami a tagok Isten iránti hűségét jelzi (2015-ben ez a szám 898 lej/év és 75 lej/hónap, míg 2014-ben 887 lej/év és 74 lej/hónap volt).

Az euróban befolyó adományok terén 1366 877 euróval több tizedet jegyeztünk 2016-ban,

mint a 2015-ös évben, miközben az árfolyam 4,4450 lej volt átlagosan 2015-ben, és 4,4908 lej volt 2016-ban.

A legfontosabb világszintű adományok, a szombatiskolai adományok is 8,42%-kal növekedtek, és elérték a 3 002 111 lejt. A szombatiskolai adományok tag/szombat átlaga 0,97 lejt tesz ki (a 2015-ös évben ez az átlag 0,88 lej volt). Ez az adomány hosszú ideig az egyházterületeknél maradt, és imatermek építésére használták fel (mindezt a Generál Konferencia jóváhagyásával). A 2012-es évvel kezdődően a szombatiskolai adományokat az unió kezdte átutalni a Generál Konferencia számlájára, világszintű evangelizációs kampányok finanszírozására (2016-ban az átutalt összeg elérte az adományok 70%-át). Ugyanilyen arányban került átutalásra a tizenharmadik szombaton begyűlt szombatiskolai adományok java része is.

Az alábbiakban bemutatjuk az Unió által begyűjtött adományokat:

Hálaadományok – 915 013 lej
 Imaheti adományok – 338 406 lej
 Missziós adományok – 244 098 lej
 Ifjúsági adományok – 100 385 lej
 ADRA adományok – 335 397 lej
 Adventista Médiaközpontnak szánt adományok – 358 926 lej
 „Kelj fel és járj” adományok – 155 764 lej

Vallásszabadság adományok – 103 953 lej
 Adventista Világrádióknak szánt adományok – 125 206 lej
 Keresztény nevelés adományok – 121 463 lej
 Adományok az építkezések számára – 154 893 lej
 Különleges projektek – 237 358 lej
 Tizenharmadik szombati adományok – 264 585 lej

A hálaadományok összege elérte a 915013 lejt (2015-ben 874316 lej volt), ami hálaáldozatunknak a jele. A Generál Konferenciával kötött egyezség értelmében ez az adománytípus 2012-ig az egyházterületeknél maradt, és a fehér területeken végzett missziómunkára használhattuk fel. A 2012-es évtől kezdődően kezdtünk összegeket átutalni a világmisszióra, s így a 2016-ban átutalt pénzüsszeg elérte az adományok 70%-át. Az oktatásra begyűlt adományok az egyházterületeknél maradtak az oktatási rendszer támogatására, melyekhez hozzáadódott a tizedadományok 1%-a is.

Az Adventista Médiaközpont továbbra is egy kihívást jelent a hazai egyház számára. A rádió és televízió által végzett munka fenntartásához hatalmas összegekre van szükség. 2016-ban az Adventista Médiaközpont számára 358 926 lej adomány gyűlt be (egy évvel korábban ez az összeg 349 488 lej volt), miközben az unió által a központ számára átutalt összegek elérték a 4 882 787 lejt.

Szolgálatunk egy másik fontos területe az embertársaink megsegítése. Az ADRA számára begyűlt adományok 2016-ban elérték a 335 397 lejt (a 2015-ös 266 272 lejhez

képezt). Az ADRA adományokon kívül országos szinten szerveztünk adománygyűjtést az árvízkárosultak megsegítésére, amelyből 248 774 lej folyt be, továbbá adományokat gyűjtöttünk a menekültek számára is, amelyek összege elérte a 114 236 lejt. Az ADRA jelentései részletesen bemutatják ezen alapok felhasználásának módjait. Ismételten hangot adunk nagyrabecsülésünknek az áldozatkészségért és együttérzésért, amiről bizonyosságot tettek egyházunk tagjai idehaza, de a határainkon kívül is.

Nem hagyhatjuk figyelmen kívül a helyi gyülekezetek költségvetésébe befolyt adományokat sem, amelyekkel a gyülekezetek építését, tatarozását, a helyi missziómunkát, a szegények megsegítését és a helyi szolgálatok sokféle projektjét támogatják. Országos szinten az erre a célra felajánlott összeg eléri a 11 760 084 lejt.

Az alábbi táblázat az imatermek építésének helyzetét vázolja országos szinten:

EGYHÁZTERÜLETEK	Avatás 2016-ban	Befejezetlen állapotban 2016 végén	Építés megkezdésére előjegyezve 2017-re	Befejezése várható 2017-ben
BÁNÁT	1	11	1	6
MOLDVA	–	11	–	7
MUNTÉNIA	2	8	2	2
OLTÉNIA	4	13	4	6
ÉSZAK-ERDÉLY	3	19	1	2
DÉL-ERDÉLY	3	9	–	5
ÖSSZESEN	13	71	8	28

A 2016-os év végén 71 imaház építése volt folyamatban, a felavatásra kerülő imatermek száma pedig országos szinten elérte a 13-at. A 2017-es évre 8 építés megkezdése és 28 építkezés befejezése várható.

Tudjuk, hogy az említett összegek mellett a tagok sok más módon is közvetlenül hozzájárultak különböző tervek kivitelezéséhez, viszont ezek az összegek nem kerültek bele ebbe a jelentésbe. Isten azonban számon tartja őket, és az Ő művében minden hívó számára jut feladat. A hatékonyságot a hűséggel és a Szentlélek beavatkozásával mérhetjük le.

A helyi gyülekezetekben végzett ellenőrzések során kevés rendellenességet tapasztaltunk.

A 2016-os Költségvetési Bizottságban az Úrra bíztuk terveinket, vágyainkat és szükségleteinket. Ő mellettünk állt, ezért hálásak vagyunk. Örülhettünk áldásainak, és különleges támogatásának. Ezért a jövőben is Benne bízunk, és Őt dicsérjük. ■

Eduard Călugăru, a romániai Hetednapot Ünneplő Adventista Egyház pénztárosa

2017-ES EVANGELIZÁCIÓ AZ OLTÉNIAI BÖRTÖNÖKBEN

A 2017-es év egyik legnagyobb örömét három olténiai börtönben végzett evangelizációs kampány szolgáltatta. Az előadássorozatot február 10-én, pénteken kezdtük el a craiovai Maximális Biztonság Börtönének (Penitenciarul de Maximă Siguranță) 60 fogvatartottja jelenlétében. Az előadásokat szokatlan időpontban, reggel fél kilenckor tartottuk.

Kissé aggódtunk, hogy Bruce Parrisch nemzetközi hírű evangélista, az USA büntetés végrehajtási rendszerének nyugdíjas tisztje kap-e belépési engedélyt, a börtön vezetősége azonban támogatta a kezdeményezésünket. A fordítóval együtt vetítettképes előadást tartottak „A reménység apokalipszise” címmel. Egy adott pillanatban maguk a fegyőrök segítettek a felszerelés megfelelő beállításában. A találkozók két héten át folytak a börtön klubjában. A jelenlevők között voltak olyan foglyok is, akik már ismer-

ték szombati programjainkat, viszont eljöttek új személyek is, többek között korrupciós ügyekért elítélt közszereplők.

„Mélyen meghatott az a lelki melegség, amellyel körülvettek engem a romániai testvérek, de a hallgatóság érdeklődése is, amellyel a bűnbessett emberiség számára előkészített megmentési terv felé fordultak. Csodálatos, számomra feledhetetlen tapasztalat volt. Köszönöm Románia!” – nyilatkozta Bruce Parrish.

Hasonló tevékenység zajlott a szörényvári börtönben is, ahol a helyi gyülekezetből több önkéntes segítségével ugyanazt az előadássorozatot mutattuk be ugyanabban az időben. A craiovai kiskorúak börtönében pedig az AMiCUS egyesület önkénteseinek egy kis csoportja tartott külön a fiúknak és a lányoknak hat napon át bibliai előadássorozatot.

Azért imádkozunk, hogy Isten Lelke tovább küzdjön az említett börtönökben, és a mennyei befolyás által megérintett lelkek felkészülhessenek arra, hogy életükben megvalósuljon a mennyei terv.

Dan Brînzan, lelkész, a Humanitárius Börtönöszolgálat igazgatója, Olténiai Egyházterület

LÁNCOK, FÉNY, SZABADSÁG

Livadaru Vasile a nevem, és a jászvásári börtönben tartanak fogva azért, mert áthágtam két mennyei parancsolatot: az V. és a VI. parancsolatot. Keresztény ortodox családban születtem, viszont a családomnak semmilyen kapcsolata nem volt Istennel, ezért a szenvedélyek határozták meg az életünket. Hatéves koromban meghalt az édesanyám, és a mostohaapám beadott egy gye-

rekotthonba. Volt három mostoha lánytestvérem, akik közül a középső megismerte a bibliai igazságot, és adventista lett. Ő volt az, aki valamelyest gondoskodott rólam, a vakációk idejére mindig elvitt magához. Amikor 1975-ben első vakációmát töltöttem nála, akkor értettem meg, hogy a reggel és este elhangzó imák és énekek az áhítat elnevezést viselik. Az egyik este a testvérem azt

kérte tőlem, hogy lefekvés előtt mondjam el a Miatyánkot, én viszont rettenetesen elszégyelltem magam, mert nem is tudtam ezt az imádságot. „De hát ki is tanított volna meg rá – gondolkozott hangosan a mostohanővérem –, ha anya és apa folyton csak ivott?” Másnap kinyitotta a Bibliát és megmutatta, hol találom meg az imát, és hogyan tanulhatom meg, este pedig örömmel mondtam el én is az Úr imáját.

A gyerekorthonban töltött évek önzővé, hazuggá, erőszakossá és lázadóvá tettek. Isten és a lánytestvérem nagyon sokat küzdött lelkem megtisztulásáért. Kedvenc gyülekezetem Moinești helységben volt, ahol meleg szeretettel fogadtak a testvérek. Szívesen emlékszem Dinu Stichici testvérré vagy Elena Pițurlea testvérnőre, akikhez a gyerekek különös módon vonzódtak. Én azonban csak egy lelkiileg éretlen ifjú voltam, akit az Ördög továbbra is kerülggett a világ csábjaival; nem is kellett sok időnek eltelnie, és Péterhez hasonlóan hátat fordítottam az Úrnak, majd börtönbe kerültem hosszú időre.

Mindenért Istent vádoltam, elveszítettem minden reményt, az ellenség erejére hagyatkoztam, ami a szerencsejátékok, az erőszak és a gátlástalan, bűnös élet felé sodort. Mivel néha eszembe jutottak az Úr gyülekezetében töltött boldog percek, levelet írtam néhány testvérnék a gyülekezetből, de sajnos senki sem válaszolt.

Bár a börtönbe bejártak a Humanitárius Börtönszolgálat önkéntesei, nem voltam hajlandó részt venni az összejöveteleiken, a cellából azonban hallottam az ismert énekeket, és nem egyszer könnyel telt meg a szemem, a szívemet pedig bűnbánat mardosta. Büszkeségem azonban egy helyben tartott. Egyszer csomagot kapott az egyik cellatársam. A csomagban azonban csak könyvek voltak, ezért ő dühösen ledobta azokat a földre. Fölvettem két könyvet, melyeket megtartottam magamnak: *Adventista Énekeskönyv* és *Jézushoz vezető út*. Előbb az énekeskönyvbe lapoztam bele, rátaláltam néhány ismert szövegre, ami régi emlékeket és érzelmeket ébresztett bennem. Aztán a *Jézushoz vezető út* című könyv olvasásába fogtam, és üres, rideg szívem olyas valamit kezdett érezni, amit már régen nem: hogy Isten mégis közel van hozzám.

Elhatároztam, hogy elmegyek a Humanitárius Börtönszolgálat találkozóira, ahol újból bátran énekelhettem és imádkozhattam. Most már gyakran olvastam a Bibliát, míg egy nap rátaláltam a következő ígéretre: „Kérjétek és adatik néktek”. Eldöntöttem, hogy megkérem az Urat, hogy szabadítson meg a szenvedélyeimtől, és segítsen rendbe hozni az életemet. Voltak teljes éjszakák, amelyeket imával töltöttem el. Életemben óriási változások következtek: lecsillapodott erőszakos vérmezsékletem, és a szókincsemből eltűntek a csúnya szavak. Amikor elhatároztam, hogy elhagyom a cigarettát, a kávé és a szerencsejátékokat, fogolytársaim megvetéssel kezdtek rám tekinteni, én pedig kísértést éreztem, hogy hasonló módon viszonyuljak hozzájuk. A harc nem volt sem könnyű, sem rövid, de az Úr türelmet, kitartást és végül győzelmet adott. Sőt, mi több, Isten olyan

testvérek barátságával ajándékozott meg, akik támogattak erkölcsileg, lelkiileg és anyagilag is. Mindezek után csak egy lépés maradt hátra: a keresztség.

2013. június 28-án ez az alkalom is elérkezett a botosáni börtönben. Két társammal együtt keresztelkedtünk meg. Megértettem, hogy milyen értéket képviselek Isten szemében, és hogy milyen felelősséggel tartozom Isten és embertársaim iránt. Elhatároztam, hogy az Ő oldalára állok, türelmes leszek, és úgy fogok szeretni, ahogyan Ő szeretett engem.

Ha az Úr úgy akarja, akkor az idei év tavaszán, 26 év börtön után újból szabad leszek, s akkor majd alkalmam lesz részletesen elmesélni, hogyan hatol át a kegyelem a börtönök rácsain és falain, és hogyan szabadít meg hozzám hasonló bűnösöket. ■

A cikk szerzője **Livadaru Vasile**, adventista fogvatartott.

A szöveget **Ovidiu Burbulea**, a Moldvai Egyházterület börtönlelkésze írta át.

Burbulea Ovidiu testvér, moldvai börtönlelkész társaságában.

A keresztség pillanata, szolgálattevő lelkész: Burlacu Ovidiu

HALHATATLAN-E A LÉLEK?

**AZ EMBER ÉS
MÁS ISTEN ÁLTAL
TEREMTETT
LÉNYEK NEM
RENDELKEZNEK
ÖNMAGUKBAN
A HALHATAT-
LANSÁGGAL,
MIVEL ÉLETÜK
AZ ÉLET FOR-
RÁSÁT JELENTŐ
ISTEN IRÁNTI
ENGEDETLEN-
SÉGTŐL VAGY
ENGEDELMES-
SÉGTŐL FÜGG.**

Valószínűleg nincs olyan ember, akit ne érdekelne az ember halálban való állapotának a témája. Ennek az érdeklődésnek köszönhetően a kérdéssel kapcsolatos elméletek egész kultúrákat alakítanak ki és különböztetnek meg egymástól. Egyesek számára a holt lelkek tisztelete és az azokkal folytatott kommunikáció életük részévé vált, miközben mások szerint az ember, amikor meghal, egyszerűen csak bomló anyaggá változik. Némelyeknek a halál utáni létezés gondolata reménységet jelent, miközben ugyanez másokban előítéleteket és rémületet kelt.

Más kultúráktól eltérően a bibliai kereszténység egy egészen különálló alternatívát kínál, amely teljes mértékben Isten jellemére, és a hit központi személyiségére, Jézus Krisztusra alapoz. A keresztények számára a halál a „bűn zsoldja” (Róm 6:23), vagyis az Isten és a törvényeivel szembeni engedetlenség következménye. Egyszerűen csak nemlétnék, nemlétezésnek (Préd 9:5-6) van nevezve. Az ember élettörténete azonban nem ér véget halálakor. Isten az Ő kegyelméből egy új élet lehetőségét kínálja fel neki: fogadja el Jézus Krisztust személyes Megváltójának, és az Ő ereje révén éljen engedelmes, szeretetteljes, és Teremtőjében bízó életet. Jézus Krisztus saját életével fizette ki az ember bűnének bérét, és az ember ajándékba kapja az örökéletet. Ennek alapján a halál egy időleges nemlétezés, amelyet a megfelelő pillanatban majd felvált az öröklét. Ilyen értelemben a kereszténység biztos dologként mutatja be az ember halálát, és feltámadását egyaránt. Az ember átlépése a nemlétebe egy álmatlan alvást jelent, amelyből majd mennyei erő folytán fog felébredni Krisztus dicsőséges második eljövetelekor (1Thess 4:17). Azelőtt azonban helyet kap az ítélet, amely örökre eldönti, hogy ki támad föl az örökéletre, és ki az örök kárhozatra (Jn 5:29-30).

A fenti sorok a kereszténységet az Újtestamentum, valamint a nikaiai hitvallomás alapján mutatja be. Ezt meg kell jegyeznünk, mivel a keresztények többsége mára már úgy tűnik, eltávololo-

dott a kezdeti hitvallástól. A keresztény korszak negyedik századától kezdődően a keresztények kezdtek könnyelműen átvenni idegen és ellentmondásos felfogásokat az ember halálban való állapotára vonatkozóan. Ezért van az, hogy ma a világ legtöbb vallása azt állítja, hogy az ember meghal, a lelke viszont örökké tovább él. Egyesek ehhez még hozzáteszik a lélek pokol tüzében való örök gyötrelmét, vagy akár egy boldog létezését Isten és a szent angyalok társaságában.

Cikksorozatunk célja elemezni ezt a kérdést azon eredeti források alapján, amelyek az elsődleges (bibliai) kereszténység alapját jelentették. A témát egyszerű módon érintjük az emberek által feltett kérdések és a Biblia válaszai alapján. Helyenként a szerző vette a bátorságot, és beékel néhány történelmi és kulturális vonatkozású magyarázatot is. Szerkezetét tekintve a téma két részre van osztva: az első rész az olvasó elé tárja a Biblia válaszát az ember halálban levő állapotával kapcsolatos általános kérdésekre vonatkozóan, miközben a második rész azon kevés igeszakasz magyarázatával foglalkozik, amelyek látszólag ellentmondanak a Szentírás általános tanításainak.

ELSŐ RÉSZ

A témával kapcsolatos kérdések távolról sem új keletűek. A Biblia legtöbb íróját foglalkoztatta az ember halálban való állapotának a témája, és a Szentírás lehetőséget nyújt betekintnünk az ő világukba, megismerhetjük gondolataikat és életüket alakító meggyőződéseiket. Hozzánk hasonló, gyengeségekkel és személyes küzdelmekkel rendelkező emberek voltak, ám a Szentlélek vezetésére hagyatkoztak (2Pt 1:21). Figyeljük meg Jób közel 3500 évvel ezelőtt elhangzó szavait:

„De ha a férfi meghal és elterül; ha az ember kimúlik, hol van ő?

Mint a víz kiapad a tóból, a patak elapad, kiszárad: úgy fekszik le az ember és nem kél fel; az egek elmúlásáig sem ébrednek, nem költetnek föl az ő álmukból.

Vajha engem a holtak országában tartaná!; rejtegetnél engemet addig, amíg elmúlik a te haragod; határt vetnél nekem, azután megemlékeznél rólam!

Ha meghal az ember, vajon feltámad-é? Akkor az én hadakozásom minden idejében reménylenék, míglen elkövetkeznék az én elváltásom.

Szólítanál és én felelnék néked, kívánczognál a te kezded alkotása után” (Jób 14:10-15).

A Jób pátriárka könyvében felmerülő számos kérdés lényegében költői kérdés. Jób számára jól meghatározott dolog az, ami az emberrel halálakor történik: többé nem létezik, hasonlóan, „mint a víz kiapad a tóból, a patak elapad, kiszárad” (10. v.). Ennek ellenére felmerülnek olyan kérdések is, amelyekre még nincs határozott válasza. Feltámadnak-e a halottak? (14. v.) Ha igen, mikor? (13. v.) A feltámadás kérdése még nem volt teljesen tiszta számára, ezért hittel és reménységgel tekintett erre az eseményre:

„Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll. És miután ezt a bőromet megrágnak, testem nélkül látom meg az Istent. Akit magam látok meg magamnak; az én szemeim látják meg, nem más. Az én veséim megemésztettek én bennem” (Jób 19:25-27).

A pátriárka erőteljesen kapaszkodott az egyetlen lehetőségbe, amely helyesen mutatta be Isten jellemét: a halottak feltámadásába. Csak ezáltal vált láthatóvá az Istent jellemző szeretet és igazság együtt munkálkodása. Számára ez a hit kérdése volt. Addig senki sem támadt fel, és azzal a gondolattal küzdött, hogy vajon valaha feltámad-e valaki. Viszont ismerte Istent, és az ő Istene mindenható Isten volt. Aki egyszer már teremtett, még egyszer újjáteremthet.

Jób feltámadásba vetett hitét osztja a Biblia minden írója kultúrától, életkortól, társadalmi pozíciótól vagy korszaktól függetlenül (Zsid 11:19). Könnyen megfigyelhető, hogy amit a Biblia némely írói csupán hit által éreztek meg, az mások számára bizonyossággá vált.

Habár a Biblia az évszázadok során az ember által felvetett számos kérdésre választ ad, ez nem jelenti azt, hogy kimerített minden választ, vagy hogy egy bizonyos téren elértük a teljes bibliai igazság ismeretét. Újabbnál újabb kérdések merülnek fel, melyek az elemzett témát folyton vita tárgyává teszik, és ez a vita sosem zárul le. Ez nagymértékben az emberi tudatlanság vagy a hagyományok következménye, amelyek fátyolt képeznek a Biblia megértése előtt. Ám az általános tévhitektől függetlenül, a leggyakrabban felme-

rülő kérdések és a bibliai határozott válaszok áttekintésének rendeltetése eloszlatni az őszinte kutatók elől a ködöt.

Hogyan lett megteremtve az ember? Melyek az alkotóelemei?

„És formálta vala az Úr Isten az embert a földnek porából, és lehellett vala az ő orrába életnek lehelletét. Így lőn az ember élő lélekké” (1Móz 2:7).

Itt a központi gondolat az, hogy Isten agyagból formálta az embert. Az ember nem két vagy több alkotóelem egyesülésének az eredménye: egyszerűen csalsz élő lélekké vált por (melynek Isten adta az élet lehelletét). Különös fontosságot kell tulajdonítanunk ennek a kifejezésnek: „és lőn az ember **élő lélekké**”. A Szentírás nem szakítja el az ember lelkét, mint különálló lényt az emberi testtől. Az „élő lélek” kifejezés ebben az igeszakaszban az ember lényének összetettségére, a testtel, értelemmel, érzelmekkel, vágyakkal, gondolatokkal rendelkező, röviden egy élő emberre utal.

Természeténél fogva halhatatlan az ember?

„Hogy tartsd meg a parancsolatot mocsoktalanul, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenéséig, amit a maga idejében megmutat ama boldog és egyedül hatalmas, a királyoknak Királya és az uraknak Ura, **kié egyedül a halhatatlanság**, aki hozzáférhetetlen világosságban lakozik; akit az emberek közül senki nem látott, sem nem láthat: akinek tisztesség és örökké való hatalom. Ámen” (1Tim 6:14-17; lásd továbbá 1Tim 1:17).

A szövegben az „**egyedül**” kifejezés kizárja annak a lehetőségét, hogy az ember vagy bármely más teremtett lény függetlenül élhessen Istentől és a Tőle kapott élettől (lásd Zsolt 104:30). Ugyanez érvényes az angyalokra is (jókra és gonoszokra), valamint minden más teremtett lényre. Egyedül Isten halhatatlan. Csak Őbenne van az élet, és Ő maga az élet (Jn 5:26).

Az ember és más Isten által teremtett lények nem rendelkeznek önmagukban a halhatatlansággal, mivel életük az élet forrását jelentő Isten iránti engedetlenségtől vagy engedelmségtől függ. Ennek értelmében ezek a lények természetesen halandók, életük folytatása pedig feltételhez kötött.

Teremtéskor az emberbe bele lett ültetve az örökkévalóság gondolata (Préd 3:11) és az örök-

**AZ EMBER
TERMESZETE
PAUL
BOERU**

**AZ EMBER ÉLET-
TÖRTÉNETE AZON-
BAN NEM ÉR VÉGET
HALÁLAKOR. ISTEN
AZ Ő KEGYELMÉ-
BŐL EGY ÚJ ÉLET
LEHETŐSÉGÉT
KÍNÁLJA FEL NEKI.**

élet lehetősége. Habár a halhatatlanság egy lehetőség volt, semmiképp nem volt természetének a része. Élete és minden Isten által teremtett lény élete az Isten parancsolatai iránti engedelmességtől függött (1Móz 2:17).

Megjegyzés: Az Ótestamentumban található *Yahwe* kifejezés Istent jelöli, jelentése pedig a „Vagyok, aki vagyok” (2Móz 3:14) közvetlenül az életadó Istenre utal.

Ha az ember halandó, miért beszél a Szentírás az örökéletéről?

„Mert a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig **örök élet** a mi Urunk Krisztus Jézusban” (Róm 6:23).

„...Mindent szépen csinált az ő idejében, e világot is adta az emberek elméjébe, csak hogy úgy, hogy az ember meg nem foghatja mindazt a dolgot, amit az Isten cselekszik kezdettől fogva mindvégig” (Préd 3:11).

„Az pedig annak az akarata, aki elküldött engem, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen; és én feltámasszam azt az utolsó napon” (Jn 6:40).

„Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is, él” (Jn 11:25).

„Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba” (Jel 22:14).

Az örökélet Isten ajándéka volt és az is marad. Az ajándék birtokbavételének feltétele Jézus Krisztus személyes Megváltóként való elfogadása, valamint az Isten parancsolatai iránti engedelmesség (ugyanazt a feltételt állította ősszüleink elé teremtéskor az Úr). A Jézus Krisztusba mint Isten Fiába, megváltásunk szerzőjébe vetett hit létfontosságú az örökélet elnyerése szempontjából.

„Akik szeretik Jézust és elfogadják Uruként és Megváltójuként, megtartják az Ő parancsolatait (Jn 14:15).

Miért jelent meg a halál?

„De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon ejédel arról, bizony meghalsz” (1Móz 2:17).

„Amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia” (Ezék 18:4).

„Mert a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban” (Róm 6:23).

A Szentírás a halált az Isten akarata elleni engedetlenség büntetéseként és következményeként mutatja be.

Mi a bűn? „Valaki a bűnt cselekszi, az a törvénytelenséget is cselekszi; a bűn pedig a törvénytelenység” (1Jn 3:4).

A bűn engedetlenség Isten akarata ellen, vagyis egyszerűen az Ő törvényeinek áthágását jelenti.

Mit is jelent gyakorlatilag a halál?

„Elfordítod orcádat, megháborodnak; elveszed a lelköket, kimúlnak és porrá lesznek újra” (Zsolt 104:29; lásd továbbá Jób 34:14-15).

„Orcád veritékével egyszerez a te kenyeredet, míg len visszatérsz a földbe, mert abból vétettél: mert por vagy te s ismét porrá leszel” (1Móz 3:19; lásd továbbá Zsolt 104:29; Préd 3:20; Jób 21:26; Jób 34:15 stb.).

„És a por földdé lenne, mint azelőtt volt; a lélek pedig megtérne Istenhez, aki adta volt azt” (Préd 12:9).

A halál egyszerűen az élet ajándékának a visszavonását jelenti, vagyis a létezés hiányát. Ilyen szempontból annak a folyamatnak a fordítottja, amely révén Isten életet adott kezdetben a pornak.

Mi történik, amikor meghal az ember?

„Mert nincs emlékezés rólad a halálban, a seolban kicsoda dicsóít téged?” (Zsolt 6:6).

„De ha a férfi meghal és elterül; ha az ember kimúlik, hol van ő? Mint a víz kiapad a tóból, a patak elapad, kiszárad: úgy fekszik le az ember és nem kél fel; az egék elmúlásáig sem ébrednek, nem költetnek föl az ő álmukból” (Jób 14:10-12).

„Mert akárkinek, valaki minden élők közé csatlakozik, van reménysége; mert jobb az élő eb, hogynem a megholt oroszlán. Mert az élők tudják, hogy meghalnak; de a halottak semmit nem tudnak, és azoknak semmi jutalmok nincs többé; mivelhogy emlékezetök elfelejtetett. Mind szeretőik, mind gyűlöletök, mind gerjedezésök immár

elveszett; és többé semmi részök nincs semmi dologban, amely a nap alatt történik” (Préd 9:6-8).

A halál nemlétezését jelent. A halál után nincs semmi, ami élőlényé formálná az embert: a test visszatér a porba és elvesznek az emlékei, gondolatai, érzelmei, az élet fájdalmai és kedvtélései, minden eltűnik. Az élet lehelete pedig, ami személytelen, és ami minden élő léleknek adatik (Préd 3:19-21), visszatér az életadó Istenhez (Préd 12:1).

A lélek – amiről sokan azt tartják, hogy az ember intelligenciájának és érzelmeinek, vagyis a jellemének a lenyomata – megszűnik létezni. A Biblia szerint nincs többé gondolat és érzelm (Préd 9:5-6). A holt személy létezésének emléke idővel eltűnik, és egyre halványabb lesz. A teremtő Isten azonban nem felejt el az élőlények létezésének emlékét. Mint ahogyan egy anya sem feledkezik meg a gyermekéről, úgy őrzi meg Isten önmagában a világegyetem minden élőlényének emlékét (Ésa 49:15). Az ember létezésének pontos jelentését őrzi a mennyei könyvek is (lásd 2Móz 32:32-33; Zsolt 56:9; Dán 7:10; Neh 13:14,22,31; Mal 3:16; Fil 4:3; Jel 3:5 stb.). Ezek a könyvek majd megnyílnak Isten ítéletének napján (Dán 7:10), amikor az Úr megítéli az embert minden gondolatáért, szaváért és cselekedetéért (Mt 12:36-37; Róm 2:16).

Van-e reménység a bűnös ember számára?

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16).

„Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt” (Róm 5:8).

„Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa” (1Jn 4:9).

A Szentírás kijelenti, hogy az ember iránti végtelen szeretetében Isten egy új élet lehetőségét kínálta fel. Ez a lehetőség attól függ, hogy az ember elfogadja-e vagy sem a megváltási tervet, amit Isten még a világ teremtése előtt lefektetett (Ef 1:4; 1Pt 1:20). Eme terv értelmében a bűn árát olyan valaki fizette le, Aki egyenlő a mennyei Törvénynyel, mely törvény áthágása a bűnös halálát eredményezte. S az, Akinek magára kellett vennie az ember bűneit, az maga Isten Fia, Jézus Krisztus volt (Jn 1:29).

Ezáltal Krisztus elszenvedte azt a büntetést, amit a bűnös ember érdemelt volna, a bűnös ember pedig az örökélet új lehetőségét kapta. Az ember mostani élete bár rövid és nehézségekkel telt

(Jób 14:1-2), lényegében egy próbaidő, amelyben bebizonyíthatja a világegyetem előtt, hogy elfogadja (vagy elutasítja) az ajándékban felkínált üdvösséget, amit Isten az Ő Fia személyében nyújtott. Ilyen értelemben a földön megélt döntésekben számoljuk (2Kor 5:10). Akik úgy döntenek, hogy Istenben bíznak, és szívükbe fogadják Krisztust, azoknak Ő eltörli a bűneiket, és feltámasztja őket majd az utolsó napon (Jn 6:39-40,54). Isten ítéletnapja majd fényt derít a döntésünkre, és igazságos jutalmat hoz (Jn 5:28-29; Róm 2:5-11; Jel 22:12 stb.).

Ha az ember meghal, és a halál a létezésének teljes végét jelenti, hogyan kaphat mégis Istentől ajándékban felkínált örökéletet?

„Ne csodálkozzatok ezen: mert eljő az óra, amelyben mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az ő szavát, és kijönek; akik a jót cselekedték, az élet feltámadására; akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására” (Jn 5:28-29).

„Az pedig annak az akarata, aki elküldött engem, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen; és én feltámasszam azt az utolsó napon” (Jn 6:40; lásd továbbá Jn 6:39-40,44,54).

„Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is, él” (Jn 11:25).

„Boldog és szent, akinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak...” (Jel 20:6).

Az ember számára üdvösséget hozó isteni terv egy új elemmel gazdagodott: a feltámadással.

Mivel az ember végkezett, meg kell halnia, ám ez a halál nem végleges, mert lesz feltámadás. Ezért nevezi a Szentírás napjaink közönséges halálát „alvásnak” (Jn 11:13-14; lásd továbbá 2Móz 31:16; Dán 12:2; Mal 9:24; ApCsel 7:60; 1Kor 15:51 stb.). Ahogyan az ember reggel fölédred és folytatja tevékenységét, úgy fog felédredni, amikor Isten feltámasztja őt. A Biblia különbséget tesz az örök halál és azon halál között, amelyből lesz felédredés (feltámadás). Az előbbit „második halál” névvel illeti, s ennek értelmében első halál az, amelyet alvásnak nevez (Jel 2:11; 20:14; 21:8).

A hívők feltámadását is megkülönbözteti a hitetlenek feltámadásától. Krisztus azt mondja, hogy „kijönek; akik a jót cselekedték, az élet feltámadására; akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására” (Jn 5:29-30; lásd továbbá Mt 25:34,41,46). Ennek értelmében a hűségesek feltámadása – akik az életre támadnak föl – lesz az „első feltámadás”. Továbbá van egy időpontbeli

AKIK ÚGY DÖN-
TENEK, HOGY
ISTENBEN BÍZNAK,
ÉS SZÍVÜKBE
FOGADJÁK KRISZ-
TUST, AZOKNAK Ő
ELTÖRLI A BŰNEI-
KET, ÉS FELTÁ-
MASZTJA ŐKET
MAJD AZ UTOLSÓ
NAPON. ISTEN
ÍTÉLETNAPJA
MAJD FÉNYT DERÍT
A DÖNTÉSÜNCRE,
ÉS IGAZSÁGOS
JUTALMAT HOZ.

eltolódási is az első és a második halál között: a kettőt 1000 év választja el egymástól (Jel 20:4-6).

Mi a feltámadás?

„Éppen így a halottak feltámadása is. Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban; elvettetik gyalázatosságban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtelenségben, feltámasztatik erőben. Elvettetik érzéki test, feltámasztatik lelki test. Van érzéki test, és van lelki test is. Így is van megírva: Lőn az első ember, Ádám, élő lélekké; az utolsó Ádám megelevenítő szellemmé. De nem a lelki az első, hanem az érzéki, azután a lelki. Az első ember földből való, földi; a második ember, az Úr, mennyből való. Amilyen ama földi, olyanok a földiek is; és amilyen ama mennyei, olyanok a mennyeiek is. És amiképpen hordtuk a földinek ábrázatját, hordani fogjuk a mennyeinek ábrázatját is” (1Kor 15:42-49).

„Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk! A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt. Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Ő hozzám; mert meg fogjuk őt látni, amint van” (1Jn 3:1-2).

A feltámadás egy jól meghatározott modell szerint történő újjáteremtés. Ahogyan az első ember Isten hasonlatosságára és képmására lett teremtve, úgy lesznek újjá teremtve a feltámadt emberek azon jellem hasonlatosságára, amelyet életük során kialakítottak. Akinek a lelkében a Szentlélek által helyre lett állítva Krisztus képmása, ezen mennyei képmással támad fel. Ekképpen előlegezi meg az örökéletet a Szentlélek munkálkodása az emberi szívben (Ef 1:13). Halhatatlan és dicsőséges testet kapnak (1Kor 15:18-51), és szemtől szemben láthatják Istent (1Jn 3:1-3).

Mi a különbség a feltámadás és a testet öltés között?

Lásd Zsolt 40:6; Zsid 10:5; Jn 1:14; 5:28-29; 1Thess 4:15-17; 1Kor 15:50-54.

Alapvető különbség van a feltámadás és a testet öltés között. A feltámadás egy teremtő aktus (újjáteremtés), miközben a testet öltés azt jelenti, hogy egy már létező lélek átköltözik egy testbe. A Biblia szerint az egyetlen lény a világegyetemben, aki testet öltött, az Jézus Krisztus volt (Zsolt 40:5-6; Zsid 10:5; Jn 1:14), testet öltése pedig az ember megváltását szolgáló terv egyik legnagyobb misztériuma (1Tim 3:16). Ő már testet öltése előtt létezett (Jn 8:58), miközben az emberek esetében nincs olyan lélek, amely testen kívül

élne, és így testet ölthetne. A testtől független lélek létezése és a testet öltés fogalma pogány, örögi eredetű.

Mikor lesz a feltámadás?

„Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképpen az Isten is előhozza azokat, akik elaludtak, a Jézus által ő vele együtt. Mert ezt mondjuk néktek az Úr szavával, hogy mi, akik élünk, akik megmaradunk az Úr eljövételéig, épen nem előzzük meg azokat, akik elaludtak. Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszall az égből: és feltámadnak először akik meghaltak volt a Krisztusban; azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk” (1Thess 4:14-17).

„Mert amiképpen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképpen a Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek. Mindenki pedig a maga rendje szerint. Első zsenge a Krisztus; azután akik a Krisztuséi, az ő eljövetelekor” (1Kor 15:22-23).

A feltámadás Krisztus második eljövetelekor fog bekövetkezni, Aki mennyei angyalsereg kíséretében fog megjelenni (Mt 25:31). És Ő szólítja majd elő a föld porában alvókat, a sírok megnyílnak, s akik Krisztusban haltak meg, feltámadnak romolhatatlanságra.

A gonoszok feltámadása – mint ahogyan már említettük – az igazak feltámadása után pontosan 1000 évvel fog bekövetkezni (lásd Jel 20:5-7).

Milyen összefüggés van a feltámadás és Isten ítélete között?

Jegyezzük meg a következő igehelyeket: Jn 3:18; 5:24; 3:36; Mt 26:64; Jel 6:14-16; 1Pt 4:17-18; Mal 3:16-18.

Mindkét feltámadást mennyei ítélet előzi meg. A Biblia hangsúlyozza, hogy minden embernek meg kell állnia Isten ítélőszéke előtt, és hogy Isten határozza meg azt a napot (ApCsel 17:31). Isten rendelte el továbbá azt is, hogy Jézus legyen élők és holtak ítélő bírója (ApCsel 10:42). Fontos megértenünk, hogy az igazakat Jézus Krisztus ítéli majd meg, miközben a gonoszoknak meg kell jelenniük a mennyei Bíró előtt. Mostani életünk dönti el örök sorsunkat. Vagyis, a testben elkövetett cselekedetek alapján leszünk megítélve (2Kor 5:10). Földi életünk befejezése ezen a földön a kegyelem- és próbaidő lejártát jelenti. Halála után az ember (vagy bárki más helyette) már semmit sem tehet üdvössége érdekében (Ésa 38:18-19). ■

A BIZONYSÁGTEVÉS IDEJE

„Nem félhetünk a jövőtől, kivéve, ha azt az utat, melyen az Úr vezetett bennünket és a történetünkben rejlő tanításokat elfelejtjük.”
(Ellen G. White, *Életünk és munkánk*, 196. o.)

Michael Belina Czechowski Románia területén először Erdélybe hozta el a hetednapos adventizmust. Ez még 1896-ban történt. Húsz évvel később szintén Erdélybe jött Ludwig Conradi, a legjelentősebb európai adventista misszionárius. Aztán a tizenkilencedik, illetve a huszadik század választóvonalán küldték ide Johann Huenergardt testvért, aki megalapította az első erdélyi adventista gyülekezeteket.

Ugyanitt létezett a leghosszabb életű szombatos mozgalmak egyike, amely még az 1580-as években keletkezett, és amelynek utódait azért deportálták Auschwitzba, mert zsidó szombatiszáknak tartották őket. Azt hiszem, létezésük magyarázatot ad arra vonatkozóan, hogy miért is volt Erdély évtizedeken keresztül egész Európában a legtöbb megtérést számláló régió. És most rajtunk a sor, hogy bizonyosságot tegyünk.

Nemrégiben, Erdélyben járva hallottam egy adventista személy megrázó történetét.

A nagymamám, aki megismertette velem az advent történelmet, nekem szegezte a kérdést: „Tudod, miért engedte meg Isten a kollektivizálást?” Azért, hogy véget vessen azoknak a pereknek, amelyeket az adventisták a földterületek miatt folytattak.

1990-től visszaszerezzük azt, amit elvettek az 1949-es évtől kezdődően, és úgy tűnik, olykor nem tudunk mit kezdeni azzal, amit ismét ránk bízta. Íme, a történet:

„Az egyik legjobb barátom jelentős mértékben hozzájárult ahhoz, amivé később váltam. Ez akkor történt, amikor erre a legnagyobb szükségem volt. Ő és a felesége olyanok voltak, mintha a szüleim lettek volna. Az illető nagy lelkesedést tanúsított a hitalapelvek és a gyülekezet iránt. Kész volt időt, energiát és pénzt áldozni a védelmükben. Aztán visszakapta a birtokait, és kevésbé hűségessé bizonyult. Egy másik hívő ember öngyilkos lett, mert úgy érezte, hogy igazságtalanul járt el vele szemben a nagyobbik testvére, egy fiatal lány pedig ugyanezt az elkeseredett lépést tette meg azért, mert az édesanyja részéről érte igazságtalanság. Két testvér, akik korábban falujuk példaképei voltak, már szóba se állnak egymással egy

földdarabka miatt. Meg vagyok döbbenne, mivel a barátom szenvedést és kételyt hagyott maga után: Milyen lesz számára az örökkévalóság?”

Egy életen át dolgozunk és javakat szerzünk. Ha mások rendelkeznek valamivel, mi is vágyunk arra. Lemondunk egészségről, családról, hazáról azért, hogy birtokolhassunk valamit. Mennyit ér még számunkra az örökkévalóság, ha közben csak magunknak gyűjtünk? Kire hagyjuk mindezt, ha majd megfogyatkozik az erőnk? A földet, a házat, autót és pénzt. El fogjuk tudni adni azokat – ahogy írva van –, amikor majd elérkezik az idő, hogy befejezhessük a munkát? Hol van az életünk és a szívünk? Hol van a kincsünk?

Valaki egy halálán levő betegágya mellett állt, és a következő szavakat hallotta: „... a házat hagyom...”

A valdens, a szombatos és a hetednapos ünneplő adventista elődeinket megfosztották a javaiktól, elűzték a házaikból, s ők eközben egy jobb országra tekintettek. Mi merre tekintünk? – tettem fel a kérdést Erdélyben járva. ■

Beniamin Roșca, nyugalmazott lelkész

**EGY ADVENTISTA
TÖRTÉNELME
BENIAMIN
ROȘCA**

„NE GYŰJTSEK
MAGATOKNAK KIN-
CSEKET A FÖLDÖN...
HANEM GYŰJTSEK
MAGATOKNAK KIN-
CSEKET MENNYBEN.”
(MT 6:19-20)

HOL GYÓGYÍTJÁK A SZEGÉNYSÉGET

„Gyermek voltam, meg is vénhedtem, de nem láttam, hogy elhagyottá lett volna az igaz, a magzatja pedig kenyérekéregetővé.” (Zsolt 37:25)

Szombat volt. Az új lelkész épp átvenni készült egy nagy gyülekezetet valahol, az ország szívében. Beszédét a következő szavakkal zárta: „Kedves gyülekezet, először is szeretném megtudni, hogy kik a szegények közöttetek.” Körülbelül 20 személy jött előre. Nem felejttem el a szavait: „Szégyen, hogy egy keresztény gyülekezetben szegény emberek legyenek. A gyülekezetnek nem fenntartania kell a szegénységet, hanem gyógyítania.”

„Szegény az, aki szegénynek érzi magát.” (M. Eminescu)

A szegénység egy társadalmi betegség, amelyben hazánkban öt emberből egy szenved. A tizenkilencedik századig nem is vették figyelembe a jelenséget. Azt hitték, mindez a „társadalmi szennyhez” tartozik. A szegénység a tisztességes élethez szükséges eszközök hiányát jelenti. Miért van az, hogy ezekhez az eszközökhöz nem egyformán jut hozzá mindenki? Ennek számos okát felfedezték már, ellenben egyetlen ideológia, egyetlen társadalom, de még a legerősebb gazdaság sem volt képes felszámolni a szegénységet. Még egy nagylelkű jótékonyági cselekedet sem jelent megoldást a szegénység felszámolására, sőt, inkább annak fenntartásához járul hozzá. „Könnyebb darabokra törni egy atomot, mint megváltoztatni az emberi felfogást” – mondta A. Einstein. Ezeknek az embereknek a gondolkodásmódja valósággal lebénult kognitív szinten, s az elme szegénysége óhatatlanul a lélek elsatnyulásához vezet, s ez egy olyan állapotá válik, amit az ember szándékosan választ. Ennek értelmében az a szegény ember, aki szegénynek érzi magát.

De honnan ered a szegénység? Onnan, ahol az első emberek úgy döntöttek, hogy „meggazdagodnak” ismeretben. Ez a jobb utáni vágy miatt fosztotta meg őket a tisztességes és örök élethez szükséges eszközöktől? Amikor szabadon választhatod azt is, ami tiltott, akkor egész életedre szegénnyé válhatsz. S habár a következők fennmaradnak egészen az újjáteremtésig, Isten, az Ő végtelen szeretetében megtalálta a módot, amely révén az ember az elveszett Édenről álmodozhat. Egy jól képzett és nevelt nép által, amely hirdeti az Üdvözítő eljövételét, a világ egy második esélyt kaphat. Isten még a jelenlegi

körülmények közepette is azt akarja, hogy népe között senki se kerüljön a szegénység küszöbére. Íme, mit mondott az Úr szolgája, Mózes által: „De nem is lesz közötted szegény, mert igen megáld téged az Úr azon a földön, amelyet az Úr, a te Istened ad néked örökségül, hogy bírd az azt. De csak úgy lesz ez, ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, megtartván és teljesítvén mind azt a parancsolatot, amelyet én ma parancsolok néked” (5Móz 15:4-5). A parancsolatok és rendelkezések iránti engedelmesség volt a jólét feltétele. Aztán a következőt olvassuk: „Mert a szegény nem fogy ki a földről, azért én parancsolom néked, mondván: örömet nyisd meg kezedet a te szűkölködő és szegény atyádfiának a te földeden” (11. v.). Ebből azt a következtetést vonhatjuk le, hogy nem minden ember kész az Isten iránti engedelmességre, és ezt tapasztalhatjuk napjainkban is.

„Az a szegény ember, aki már nem is álmodik.” (Henry Ford)

A kereszténység megvalósítható alternatívát nyújt, mivel elsősorban az ember erkölcsi-lelki vetületével foglalkozik. Az akaraterő nélküli szegény embernek meg kell találnia a módját, hogy megszabaduljon állapotából. Elméjéből kivessz az erkölcsi mérce, nem vágyik a jóra, és megszokta jelenlegi életét. Ezeknek a nélkülöző embereknek álmodniuk kell a jólétet, mint saját döntésük eredményét, vagyis egy felelősségteljes életet.

A gyülekezetemben a diakóniában is szolgáltam. Felelősségem teljes tudatában állítom, hogy voltak olyan esetek, amikor a szegények megsegítésére szánt „kosárból” olyanok is részesültek, akik anyagilag jobban álltak az adományozóknál. Javasoltam, hogy elemezzünk minden esetet, és készítsünk minden támogatott testvérrel egy személyleírást. Némelyek ezt vizsgálatnak vélték, végül azonban jónak bizonyult az ötlet. Kinyújtani a kezed a felebarátod felé sokkal többet jelent annál, hogy pénzt húzol elő a zsebedből. Hajdanán a szegényeknek megengedték, hogy aratás után összeszedjék az elhullott kalászokat. Nem henyéltek tehát az árnyékban, és nem várták, hogy valaki összekösse nekik a kévét. Pénzzel úgy segítettek őket, hogy kamatmentes kölcsönt adtak nekik. A szegény özvegy nem azt a tanácsot kapta, hogy ne adakozzon a templomnak, hanem dicséretet

„DE NEM IS LESZ
KÖZÖTTED
SZEGÉNY, MERT
IGEN MEGÁLD
TÉGED AZ ÚR
AZON A FÖLDÖN,
AMELYET AZ ÚR,
A TE ISTENED AD
NÉKED ÖRÖK-
SÉGÜL, HOGY
BÍRJAD AZT. DE
CSAK ÚGY LESZ
EZ, HA HALL-
GATSZ AZ ÚRNAK,
A TE ISTENED-
NEK SZAVÁRA,
MEGTARTVÁN
ÉS TELJESÍT-
VÉN MIND AZT
A PARANCSO-
LATOT, AMELYET
ÉN MA PARAN-
CSOLOK NÉKED.”
(5MÓZ 15:4-5)

kapott a tetteért. Nem hiszem, hogy Jézus bátorította a szegénység fenntartását, inkább annak gyógyítását szorgalmazta. Csodáival a testi és erkölcsi tehetetlenséget oldotta meg, majd visszaadta a társadalomnak a meggyógyult személyeket. A papok és farizeusok által prédikált jólét evangéliumát a mennyek országának jó hírével állította szembe.

„Lehetetlen szegénynek és függetlennek lenni egy időben.” (W. Cobbett)

Minden szegény embernek meg van a saját élettörténete, és szinte egyik sem hasonlít a másikra. Sok drámai esetet ismerek, de csupán egyet mutatok be. Érthető okokból nem térek ki a részletekre, de remélem, megértitek majd az üzenetét.

Mióta nyugdíjas lettem, a feleségemmel együtt időnként egy részét egy Istentől megáldott vidéken töltjük. Van ott egy nagy hagyománnyal rendelkező adventista gyülekezet is, ám az idők eljártak fölötte, s már csak egy kis maradék közösség tartja fenn. Viszonylag könnyen alkalmazkodtunk, és kezdtünk mindketten szolgálatot vállalni, főleg egészségügyi, teológiai kérdésekben, de bibliai versenyeket meg más egyébeket is szerveztünk. Sikerült jobban megismerni a tagokat, látogattuk egymást, beszélgettünk telefonon. Nem hiszem, hogy van gyülekezet nehézségek nélkül. Bárhol jársz, problémákba botlasz. Észrevettem, hogy sokszor szóba került egy háromgyerekes fiatal család esete. Rendszeresen jártak a gyülekezetbe, szépen öltözöttek voltak, és vágytak az ismeretszerzésre. Nem részletezem, hogy mit beszéltek róluk az emberek, viszont mindezt láttuk és hallottuk. Aztán elhatároztuk, hogy meglátogatjuk őket. Egy igazi túrának bizonyult. Több mint 2 kilométert kellett felkapaszkodnunk egy köves úton, szinte a hegytetőig. Mit jelentett szombatoként háromszor eljárni a gyülekezetbe bármilyen időjárás közepette?

Megérkeztünk. A ház egy elhagyatott bozótos közepén állt, öreg fáktól és bokroktól övezve.

A régi ház dűledezőben volt. Egy kutya jelezte érkezésünket, s a házigazdák csendben bámultak ránk. A testvérünk szülei voltak. Meghívtak, menjünk a ház mögé, mintha a tehenet jöttünk volna megnézni. Ott találtuk a családot egy kis, alacsony helységbe zsúfolódva. A megrokkant plafonról egy halvány villanygőg lógott, a talpunk alatt pedig éreztük a puha agyagpadlót, amelyre foszlós szőnyegdarabokat teregettek. A falakat bűzös penész színezte.

Még most is remeg a kezem írás közben, az akkori tapasztalat felelevenítésekor. Szótlanul távoztunk, mint temetésről szokás. Talán csak a gyerekek és a táj látványa csalt némi mosolyt az arcunkra. Gondoktól terhelve a völgybe vezető út rövidebbnek tűnt. Hol kezdjük?

A szegénység önként választott elmeállapot

Ezeket az embereket ki kell emelni abból a felfogásból, amelybe beleragadtak. Komolyan elbeszélgettünk velük. Mindketten lobbanékonyak voltak, nehezen kommunikáltak, és időnként félbe kellett szakítanunk a beszélgetést,

hogy imádkozzunk. Viszont legalább azt éreztem, hogy akarják, hogy segítsünk rajtuk. Kértem a polgármesteri hivatalt, hogy végezzenek el egy szociális felmérést, mert arra gondoltam, hogy talán a hivatal is segít valamiben. És az eredmény: nem felelnek meg az előírt feltételeknek. Hogy miért? Mert a család birtokában volt néhány elektronikus készülék: rádió és kazettás magnó, dvd-lejátszó, színes televízió és mobil telefon. Ám a ház láttán mindezek eszébe sem jutnának a betérőnek.

Beszélgetés közben elmondták, hogy a gyülekezeti tagok ajánlották a készülékek megvételét, hogy különböző adventista programokat tekinthessenek meg. Nincs hozzáfűzni valóm! Úgy éreztem, itt abba kell hagynunk. Elbeszélgettem a testvér szüleiével és a testvérnő édesanyjával, de nem jutottam eredményre. A falubeliek és a távolabbi rokonok észrevették, hogy barátságot kötöttünk a családdal, és kíváncsiak voltak a fejleményekre. Már ők is kezdték látni az alagút végét. A feleségem utalt is erre. Aztán néhány nap elteltével az egyik rokon váratlan ajánlatot tett. Egy szomszéd keresett albérlőt az örökségül kapott házába, de nem várt el pénzt a lakásért. Amikor a családot beköltöztettük, a házban minden úgy volt, ahogyan az elhunyt hagyta. Nem volt könnyű a beilleszkedés, mivel a világ úgy gondolta, hogy szegényteljes dolog idegenek között lakni. Az új házban a feleségem még többet foglalkozott velük, egészséges ételek elkészítésére tanította őket, megmutatta, hogyan készítse nek befőttet, hogyan használják a gáztűzhelyet, műveljék a kertet stb. Elmondtam a testvérnek, hogy hivatalos munkahely után kellene néznie. Amikor a nagyobbik fiú betöltötte a 14 évet, egy meglepetéssel kedveskedtünk neki. Készítettünk egy almatortát, vittünk neki ajándékba néhány könyvet meg miegymást, és csodálatos perceket töltöttünk a családdal. Bátorítottuk a fiút, hogy folytassa a tanulmányait. Beiratkozott egy technológiai középiskolába, és leérettségizett.

Itt értették meg, hogy másképp is lehet élni. De még sok tennivaló volt. Elkezdődött a hit küzdelme, amelynek nagyon sok vetülete van. Egészségügyi nevelés, az Ige tanulmányozása, az étvágy megzabolázása, az énnel vívott küzdelem, a szombat megszentelése stb. Folyton a család mellett álltunk, hogy támogassuk őket a Krisztusban való növekedésben.

**IRGALMAS
SAMARITANUSOK
GILI
ANTEA**

**A JÓTÉKONYSÁGI SZOLGÁLAT AZT JELENTI, HOGY AZ EMBEREKET AZ ÉLET KENYERÉVEL ETETJÜK. SOK OLYAN EMBER VAN, AKI NEM HISZ ISTENBEN, ÉS AZ EMBEREKBEK SEM BÍZIK. ŐKET CSAK A JÓCSELEKEDETEKEL ÉRHETJÜK EL. CSAK A SZERETET BIZONYÍTÉKAI ÁLTAL ISMERHETIK MEG ISTENT. „NE FOGD MEG A JÓTÉTEMÉNYT AZOKTÓL, AKIKET ILLET, HA HATALMADBAN VAN ANNAK MEGCSELEKEDÉSE.”
(PÉLD 3:27)**

A szegénység a társadalmi kultúra része

Valaki a következőket mondta: „Meglehet, hogy a szegénység hoz némi elégtételt, különben nem értem, miért tetszik ilyen sok embernek az efféle élet” (Don Nerold). A szociológusok és a pszichológusok próbálnak magyarázatot találni erre az úgynevezett társadalmi lustaságra. E szerencsétlen társadalmi osztályban nemzedéknek adja át annak hagyományát, hogy miként lehet túlélni munka és felelősségvállalás nélkül.

Itt fejlődik ki a legtöbb törvénytelenység, erkölcstelenség, betegségek egész sora és a szabadon csatangoló fertőzések. A statisztikák szerint a szegényebb rétegek a legnagyobb alkohol- és dohányfogyasztók, szerencsejátékokra költik a pénzüket, a koldulásból és a prostitúcióból pedig a minimálbérnél sokkal többet keresnek. Még a gyülekezetemben is találkoztam ilyen esettel: az egyik testvérnő, aki a diakónia által támogatottak listáján szerepelt, a piacon szokott koldulni. Egyszer elmentünk hozzá, hogy takarítsuk ki a házat, s akkor fedeztem fel, hogy egy pénzzel tömött matracon alszik. Nem igazán láttam olyan programot vagy szemináriumot, amely ezt a kérdéskört taglalja. És nincsenek

szegénységfüggő személyek integrálását elősegítő központok sem. Lehet, hogy sokkal hasznosabb lenne a szegénység fenntartásánál egy olyan központ, amely főleg a gyerekek soraiban a szegénységből való gyógyulást segíti elő.

Eltelt már némi idő, s a barátaink megszokták a jót. Csakhogy nem jelentett garanciát az, hogy egész életükben idegenek között kell lakniuk. Ezt mi is éreztük. Most a férjnek van állása, a feleség is keres némi pénzt, így hát arról beszélgettünk, hogy miként vásárolhatnának saját lakást.

Arra gondoltunk, elbeszélgettünk a testvérnő édesanyjával, aki egyedül lakott. Jóravaló asszony, napszámosként dolgozik a faluban. Csakhogy meg kellett találnunk a megfelelő alkalmat, mert folyton ittas állapotban volt. Imádkoztunk, és hamarosan elérkezett a megfelelő pillanat. Mindent megterveztünk, mozgósítottunk néhány testvért, s egy vasárnap kitakarítottuk a telket és kiástuk az új ház alapját. Két nap alatt elkészült az alap és a betonajzat. Megrendeltük az építőanyagokat, és a ház szerkezete hamar felépült. A tél beállta előtt már lakhatóvá vált. A testvérünk bankkölcsönt vett fel, s vásárolt néhány háztartási eszközt: hűtőszekrényt, mosógépet, gáztűzhelyet, edényeket.

Amikor a falu papja eljött megszentelni az öregasszony házat, egyszerűen megdermedt. Tőle tudták meg a polgármesteri hivatalban, hogy a hegytetőn a hívők új házat építettek. Attól kezdve a testvérek kezdtek berendezni az emeleti részt is, építettek egy tágas kamrát, kutat ástak.

Összegzésképpen annyit említenék meg, hogy a nagyobbik fiú megkeresztelkedett, s a keresztségre a saját ke-

resetéből vásárolt elegáns öltönyben jött el. A második fiú utolsó éves szakiskolás, van saját lova és szekere, s hamarosan ő is megkeresztelkedik. A legkisebbik fiú már ötödik osztályos, így az édesanya elhelyezkedhetett egy varrodában. Az édesapa és a nagyobbik fiú egyéves munkaszerződéssel külföldre ment dolgozni, ahol jól keresnek.

Közeleg a tavasz, hamarosan újra vidékre utazunk. Alig várjuk a találkozást, látni szeretnénk, mit dolgoztak, elbeszélgettünk a hit harcairól, a jellem tökéletesbítéséről, a missziómunkáról, és Jézus mielőbbi visszajövele iránti vágyukról.

Ez a tapasztalat számos dologra megtanított. Akkor tudod meg igazán, hogy ki vagy, amikor vállalod mások segítségének a munkáját. Amikor Jézus egy nagy sereget látott feléje közeledni, megkérdezte Filepet, mit adnak majd nekik enni. Ezzel Jézus azt akarta, hogy a tanítvány ne csak csodát várjon, hanem maga is kezdeményezzen. Filep ismertette a közösség alapjait: 200 lej. András pedig azt javasolta, hogy fogadják el az egyik kisgyerek felajánlását – öt kenyeret és két halat. S ekkor Jézus a teljes szívből felajánlott keveset megáldotta, és 5000 embernek adott enni. Túl sokszor aggódunk az anyagiak hiánya miatt, de azt hiszem, hogy inkább a tette kész emberek hiányoznak.

A szegény embereket ki kell ragadni tehetetlenségük kényelméből, ez azonban hosszútűrést igényel. Nem várhatod el tőlük, hogy higgyenek. Ők éhesek, és enni akarnak. Így tett Jézus is: jóllakatta az embereket. Ha látják, hogy segíted őket, akkor beléd kapaszkodnak és megnyílnak, megosztják veled tapasztalataikat és szükségleteiket. Mit mondtak azok, akik látták a kenyerek megsokasításának csodáját? Minden bizonnyal Ő a világ által várt próféta. Van olyan helyzet is, amikor csak táplálékot adunk az embereknek, és nem kínáljuk fel nekik az élet Kenyerét. Sajnos nagyjából erre korlátozódik a diakóniai munka. Jézus nem a jólét evangéliumát hirdette, áldozata nem arra irányult, hogy megszabadítsa a világot a szegénységtől, hanem hogy az örök haláltól váltsa meg az emberiséget. Majd Jézus egyedül vonult vissza a hegyre. Amikor kezdesz népszerű lenni, próbálj visszavonulni, mert a tömeg fel akar használni. Nem szabad halogatni a konfrontációt az Igazsággal. Határozott kijelentést tett Jézus: „Azért kerestek, mert ettetek a kenyérből.” Tehát nem a csoda miatt keresték Őt, hanem a mulandó kenyérért. Azt hiszem, más szemzőgből kellene megközelítenünk a diakónia szolgálatot. Én előnyösebbnek tartanám, ha megszüntetnénk a „szegények kosarát”, viszont egyre több irgalmas samaritánusra van szükség a gyülekezetben. Jézus mondta: „A ti atyáitok a mannat ették a pusztában, és meghaltak.” A jótékonsági szolgálat azt jelenti, hogy az embereket az élet Kenyerével etetjük. Sok olyan ember van, aki nem hisz Istenben, és az emberekben sem bízik. Őket csak a jócselekedetekkel érhetjük el. Csak a szeretet bizonyítékai által ismerhetik meg Istent. „Ne fogd meg a jótéteményt azoktól, akiket illet, ha hatalmadban van annak megcselekedése” (Péld 3:27). ■

Gili Antea, a bukaresti Labirint gyülekezet tagja

A JELENÉSEK HÁROM ANGYALA (4)

Bevezető

Folytatódik a négy alapvető és megkülönböztető elv bemutatása, amelyet a hetednapot ünneplő adventisták „mérőföldkönek” vagy „a hit pillérének” tartanak. A szentély tanáról és az ítéletről (Dán 8:14) szóló cikksorozat után újabb sor cikket közlünk a hármasszöveg üzenetéről (Jel 14:6-13). Magyarázatot szolgáltatunk már az első két angyal üzenetéről. A jelen cikkkel véget ér a második angyal üzenetének a bemutatása.

A korábbi írásomban néhány érvet vonultatam fel Babilon azonosítása mellett, ám még fel kell fedoznünk Babilon bukásának profetikus vetületeit, valamint az üzenet alkalmazásának megfelelő pillanatát.

Babilon a hitehagyás és fóbia között

A Jelenések könyve Babilonjának azonosításával próbálkozva az előbbi cikkben vázoltam ennek az értelmezésnek a történetét a keresztény világban. Így tudtuk meg, hogy az apokaliptikus Babilont a zsidó-kereszténység a pogány Rómával azonosítja, amit a középkorban egyre következetesebben alkalmaztak a római egyházra vonatkozóan, és amely értelmezést a császári birodalomtól örökölték. A protestánsok átvették és folytatták ezt az azonosítást, az adventisták pedig 1844 nyarától kezdődően azt állítják, hogy a protestáns egyházak lényegében Babilont képezik. Ennek következtében az apokaliptikus Babilont dinamikus és gyűjtőfogalmat jelentő jelképként kezelték.

Az apokaliptikus Babilon azonosítása a protestáns világgal eléggé érzékeny értelmezés, ha nem egyenesen támadást jelent, mivel mi azt állítjuk magunkról, hogy az 1517-es lutheri Nagy Reformáció utolsó képviselői, vagyis protestánsok vagyunk. Sajnos az, hogy „Babilon” jelzővel illettünk mindent, ami körülöttünk bennünket 1844-ben, csak szűkítette a tapasztalatainkat és a megértésünket. Például:

1. Éveken keresztül úgy hittük, hogy a kegyelem ajtaja zárva van mások előtt (kivéve az első napot ünneplő adventistákat).
2. A Babilon-ellenes fóbia befolyásolta a szervezés szükségességét is: hosszú időn keresztül nem tudott megszerveződni az egyház, mivel

azt hittük, hogy a többi egyház azért vált Babilonná, mert szervezetté alakult.

3. A Szentháromság tanára kezdtünk úgy tekinteni, mint pogány és katolikus – vagyis „babilóniai” – tanításra.
4. Ez a szektás lelkület ellenzéki irányzatokat szült, szakadárak jelentek meg sorainkban, mivel egyesek azt gondolták, hogy a Hetednapot Ünneplő Adventista Egyház is Babilon, vagy legalábbis „Babilon egyik lánya”. Ennek értelmében a „Babilon” jelző bármilyen feltételezett vagy valós tévedésre és „hitehagyásra” való alkalmazása ironikus módon épp ellenünk fordult.

Babilon protestáns része

Babilon bukásának üzenetét Ellen G. White is magyarázza:

„Sok protestáns egyház követi Róma példáját azáltal, hogy kapcsolatot tart fenn »a föld királyaival«. Az államegyházak a kormányokkal és más közösségekkel való kapcsolat által a világ kegyeit keresik. A »Babilon« – zűrzavar – elnevezés jól ráillik ezekre a közösségekre. Mind azt vallja, hogy tanításait a Bibliából veszi, mégis szinte megszámlálhatatlan, hitvallásban és elméletekben egymásnak élesen ellentmondó felekezetre oszlanak” (*A nagy küzdelem*, 383/1).

Érdekes, hogy Ellen G. White „Babilon” jelzővel illeti a protestáns egyházakat, viszont nem utal kivétel nélkül az összesre, hanem „közülük sokra”, vagyis csak azokra, amelyek a római egyház történelmi példáját követik. Ezen felül kijelenti, hogy „a Babilont képező egyházak lelki sötétsége és Istentől való elidegenedése ellenére **Krisztus követőinek nagy serege** még mindig soraikban található” (*A nagy küzdelem*, 190/1).

„A Biblia kijelenti, hogy az Úr eljövetele előtt Sátán »a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszságnak minden csalárdságával« fog dolgozni, és Isten

„LEOMLOTT,
LEOMLOTT BABI-
LON, A NAGY
VÁROS! MERT AZ
Ő PARÁZNASÁGÁNAK
HARAGBORÁBÓL
ADOTT INNI MINDEN
POGÁNY NÉPNEK.”
(JEL 14:8)

engedi, hogy azok, akik »nem fogadták be az igazságnak szeretetét az Ő üdvösségükre«, megkapják »a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak« (2Thess 2:9-11). Amíg ez az állapot nem következik be, amíg az egyház és a világ nem egyesül teljesen az egész keresztény világban, addig Babilon még nem bukott el egészen. A változás fokról fokra történik, és a Jel 14:8 teljes megvalósulása még a jövőben van” (A nagy küzdelem, 189/3).

AMIKOR ELLEN G. WHITE AZ „EGYHÁZ VILÁGGAL VALÓ EGYESÜLÉSÉRŐL” BESZÉL, A PROTESTÁNS FELEKEZETEK KÖZÖSSÉGÉRE IS UTAL, AKIK AZT ÁLLÍTJÁK, HOGY HŰSÉGESEK A BIBLIÁHOZ ÉS A TIZENHATODIK SZÁZADI REFORMÁCIÓ HITELVEIHEZ.

A fentiekből megérthetjük, hogy „Babilon” lényegében azt a hitehagyást jelenti, amelyet Pál is előrevetített (2Thess 2). A klasszikus protestáns magyarázat szerint a jövendölés a Nagy Konstantin császár kora utáni hitehagyáskor, valamint a középkori pápaság megjelenésével teljesedett. Ellen G. White anélkül, hogy tagadná ezt az azonosítást, a fenti idézetekben megállapítja a következőket:

1. a kereszténység hitehagyása *a maga idejében* történik meg, közvetlenül az Úr eljövetele előtt;
2. a hitehagyáshoz tartozik az Ördögtől származó *csodatevő erők* felvonultatása is, amelyekkel támogatni próbálja a hamis kereszténységet;
3. a hitehagyás *progresszív* (Isten Igéjével kezdődik, majd világi hitekhez és gyakorlatokhoz vezet);
4. amikor a hitehagyás eléri a *csúcspontját*, amikor az egyházak egyesítése *teljes mértékben megvalósul* az egész kereszténységben (vagyis a protestánsokkal is), akkor *teljesedik be* a Babilon bukására vonatkozó jövendölés (Jel 14:8).

Amikor Ellen G. White az „egyház világgal való egyesüléséről” beszél, nem az Adventista Egyházra utal (amit ő „a harmadik angyal üzenetének hívei” névvel illet), hanem a történelmi egyházra (katolikus és ortodox), amelyről kijelenti, hogy nagymértékű hitehagyásban él. Továbbá a protestáns felekezetek közösségére is utal, akik azt állítják, hogy hűségesek a Bibliához és a tizenhatodik századi reformáció hitelveihez.

Ennek következtében a fenti idézetben említett egyház és a világ egyesülése a társadalmi-politikai, filozófiai és spirituális szimbiózist jelöli a protestánsok és az elvilágiasodott világ között. A dolgok ilyen állása már több szempontból is időszerű. Viszont még mindig ugyanazzal a lelkülettel küzdenek egymással. Volt-e valaha tökéletes az egyház? Talán a felházban, amikor keletkezése pillanatában még nagyon picike volt. Ám amikor az utcára kellett jönnie a felházból, amikor lelkek ezrei csatlakoztak egyetlen nap alatt, és amikor megalapították a diakónusok szervezetét, mivel anyagi elégedetlenség ütötte fel a fejét, az egyház egyszeriben nagy és tökéletlen lett.

A tökéletesség hiánya viszont nem kerüli el a kisebb közösségeket. Az apostoli levelek és a Jelenések könyve is az apostolok által alapított gyülekezetekben levő hiányosságoknak a tanúságai. Az az egyház, amelyet az apostolok alapítottak, alig 300 év alatt Babilonná vált. Jobb lett volna már előre, még a kezdetekkor „Babilon” jelzővel illetni? És mikor vált Babilonná? A második században, amikor a szombatünnepeléshez hozzáadták a vasárnap megtartását, és amikor a keresztény teológusok már elítélő hangnemben beszéltek a szombatról? Vagy a hatodik században, amikor véglegesen helyettesítették a szombatot a vasárnapünnepeléssel? A negyedik században, amikor megjelent a holtak (mártírok és szentek), vagy az ereklyék és szentképek kultusza? A nyolcadik században, amikor törvénybe foglalták a szentképek imádatát? Vagy talán a második és harmadik században, amikor a lélek halhatatlanságának filozófiája gnosztikus irányzatokkal jutott be az egyházba? A hatodik században, amikor megjelent a középkori politikai pápaság? A negyedik században, amikor megjelentek az érsekek, püspökök, pátriárkák, és közöttük felütötte fejét a versengés? Vagy a második században, amikor megjelent a monarchikus püspökség?¹

Közelebb érve önmagunkhoz, mikor és milyen alkalomból váltak Babilonná a protestáns egyházak? A „leomlott Babilon” kifejezés azt is

feltételezi, hogy az az egyház, amelyet „bukott” jelzővel illetünk, valamikor még a bukás előtt vált „Babilonná”. Melyek a pontos kritériumok, amelyek szerint „Babilon” jelzővel illehetünk egy egyházat? Ha ismerjük ezeket a feltételeket, akkor meghatározhatjuk az egyház Babilonná válásának pontos idejét. De mire is utal Babilon „leomlása”? Lelki vagy teológiai bukásról van szó? Vagy talán végső pusztulásról? Mire utal a jövődőlés, és mire utalunk mi?

Vegyük példának azt a felekezetet, amelyből kezdetben a legtöbb adventista kijött – beleértve William Millert is –, vagyis a baptista egyházat, ami lényegében több egyházat jelent. A baptista felekezetek az 1600-as évek körül jelentek meg a reformáció radikális szárnyaként. Ilyen, mondjuk úgy „babiloni” szempontból, mennyi ideig élvezték a baptisták az isteni előnyöket? Mikor botránkoztak meg? Mikor váltak Babilonná, és milyen kritériumok alapján? Mikor buktak el? Csak bonyolódnak a dolgok, amikor megértjük, hogy a baptisták lényegében több felekezetet jelentenek, s ezek egyike szombatünnepelő. Mikor váltak a hetedik napot ünneplő baptisták Babilonná? Mielőtt átadták volna nekünk a szombat igazságát, vagy az után? És mi történt?

Ha a keresztények legnagyobb hitalapeli elsiklása a vasárnap szombat helyett való elfogadása, valamint a lélek halhatatlanságának tanítása, akkor mit mondhatunk a valdensekről, lollardokról (Wycliffől), huszitákról, a morva testvérekről, a mennonitákról stb., akiket Ellen G. White dicsérő szavakkal illet *A nagy küzdelem* című könyvében, ám akikről tudjuk, hogy vasárnapot ünnepeltek, a lélek halhatatlanságában hittek, mint a baptisták, pünkösdisták vagy az evangéliumi keresztények? Vannak szerzők, akik azt állítják, hogy a valdensek szombatot ünnepeltek, csak hogy valdensek még ma is léteznek, igaz, hogy évszázadok óta egyesültek már a svájci reformátusokkal, viszont ők nem emlékeznek olyan időszakokra, amikor elődeik szombatot ünnepeltek volna.² Ugyanez mondható el az említett felekezetek hitéről a lélek halhatatlanságára és a pokol létezésére vonatkozóan. Ahol a középkori ellenállásnak a katolicizmustól eltérő tanai voltak, az egyháztörténelem és az inkvizítorok is említést tettek róla. A valdenseket nem a szombatünnepeléssel vagy a halottak állapotára vonatkozó tévtanok terjesztésével vádolták. Legfőbb bűnük az volt, hogy nem ismerték el sem a római hatalmat, sem a római vallást, s ami még súlyosabb, rettenthetetlenül prédikáltak szerte Európában, s a nép nyelvén terjesztették a Szentírást.

Komoly tehát a kérdés: a valdensek Isten népét képezték, vagy Babilont? Mikor és hogyan

váltak Babilonná? Vagy még mindig nem váltak azzá? Ugyanezeket a kérdéseket tehetjük fel a többi evangéliumi felekezetre vonatkozóan is. Miután pontosan és felelősségteljesen megvázsoljuk ezeket a kérdéseket, csak akkor jelenthetjük ki, hogy valóban Babilont jelentik-e, és elbuktak vagy sem.

Ha nem rendelkezünk alapos bizonyossággal, akkor inkább figyeljük meg, hogy Jel 14:8 versében az angyal – eltérően a másik két angyaltól – *nem kiált nagy szóval*. Talán nyöszörög? Vagy talán nem is azt mondja, amit mi elképzelünk? Mindenesetre a jövődőlés beteljesedésének Jel 18:1-4 verseiben bemutatott pillanatától eltérően, itt a 14:8 versében *még nem hangzik el* a felhívás: „Fussatok ki!”

Mit jelent a leomlás, a bukás?

Bátorkodunk kérdéseket feltenni, és olyan válaszokat várni, amelyek esetleg eltérnek az eddiegtől. Ezek a kérdések meghaladják Ellen White biznyságtételét, mivel ő maga mondta, hogy teológiai pozíciójától függetlenül, minden úttörőnek kizárólag csak a Bibliára kell alapoznia. Ha egy nagy horderejű bibliai magyarázat csak Ellen G. White írásaiban jelenik meg, és azt nem támasztja alá a Biblia, akkor nem tekinthető abszolút, teljes és végleges igazságnak.

A „Babilon bukására” vonatkozó magyarázat alatt hagyományosan, elődeinktől örököelve a hitelhagyás következményeként megjelenő, Isten kegyeiből való kiesést értjük. Rámutattam, hogy ennek a magyarázatnak vannak pontatlanságai. Nem utasítjuk el, viszont a tisztázás végett alaposan megvizsgáljuk. Mikor és hogyan vált egy bizonyos egyház Babilonná? Mikor és hogyan esett ki a menny kegyeiből? Ám e kérdéseken túl, hogyan kell értelmeznünk a „leomlott” kifejezést, ha figyelembe vesszük a Jelenések könyvének profetikus megfogalmazását?

A „leomlott Babilon (a nagy város)” kijelentés, valamint a hozzá tartozó felhívás: „Fussatok ki belőle!” lényegében utalás Ésaiai és Jeremiás látomásaira, valamint a Bibliában kijelentett más történelmi és profetikus időszakokra:

„És szólott és mondá (az őrálló)³: Eesett, eesett Babilon, s isteneinek minden faragott képeit a földre zúzták le” (Ésa 21:9).

„Arany pohár volt Babilon az Úr kezében, amely megrészegíté ez egész földet; nemzetek ittak az ő borából, azért bolondultak meg a nemzetek. Hamar eesett Babilon és összeomlott, jaggassatok felette, kössétek be balzsammal az ő sebét, hátha meggyógyul!” (Jer 51:7-8).

„Megfenyítem Béli is Babilonban, és kivonom szájából, amit benyelt, és többé nem futnak hozzá

HA EGY NAGY HORDEREJŰ BIBLIAI MAGYARÁZAT CSAK ELLEN G. WHITE ÍRÁSAIBAN JELENIK MEG, ÉS AZT NEM TÁMASZTJA ALÁ A BIBLIA, AKKOR NEM TEKINTHETŐ ABSZOLÚT, TELJES ÉS VÉGLEGES IGAZSÁGNAK.

a nemzetek, Babilonnak kőfala is ledől. Jöjjetek ki belőle, oh én népem, és kiki szabadítsa meg lelkét az Úr haragjának tüzetől” (Jer 51:44-45).

A „jöjjetek ki” felszólítás (ami azonban hiányzik Jel 14. fejezetéből) Babilon azonnali megbüntetésére utal, ami magyarázatot szolgáltat a „leomlott” kijelentésre, mint az apokaliptikus város bevételére és lerombolására.⁴ Tulajdonképpen a Babilon bukását jelző profetikus utalások a város megbüntetését sugallják, és nem annak lelki hanyatlását, sem választott népi státuszának elvesztését.⁵ Ha figyelembe vesszük a Jel 14:8 versének szövegkörnyezetét, semmi sem utal a bukás metaforájának lelki vonatkozására, ezért a leghelyesebb úgy értelmezni Babilon elését, mint a végső büntetésének kihirdetését.

Ez nem azt jelenti, hogy kizárjuk a lelki elesést. A „Babilon” jelző alkalmazása azon egyházakra vonatkozóan, amelyeknek Jeruzsálemnek kellene lenniük, már eléggé utal a lelki, erkölcsi és vallási hanyatlásra.

Leomlott, vagy le fog omlani?

Nyelvtani szempontból a „leomlott Babilon” kifejezés egy már lezárult eseményt jelöl. Ebből vajon azt kell értenünk, hogy az esemény bekövetkezett még azelőtt, mielőtt a próféta kijelentette volna? Babilon már leomlott Ésaías és Jeremiás idejében? A Jelenések Babilonja János látomásának idején omlott le? Vagy még a második angyal kijelentése előtt? Vagy talán épp a jövőre utal?

A Jelenések könyve görög nyelven íródott, viszont sok esetben héber nyelvtani minta alapján van értelmezve. Annál is inkább, mivel a Jelenések görög nyelvzete számos próféták által idézett és fennmaradt kifejezést is használ. Babilon leomlásának oka a Prófétáktól lett átvéve, mint ahogyan láttuk például a múlt idő alkalmazásával is: héb. *naphal* (leomlott) = gör. *épesen* (leomlott).⁶

Nem hihetjük azt, hogy az apokaliptikus Babilon bukását bejelentő angyal szónoklata korábban bekövetkezett eseményre utal, mivel Babilon csak az utolsó csapás idején omlik össze, amikor már egy ilyen „figyelmeztetés” senkinek sem lesz hasznára (Jel 16:19; 17:1,16; 18:10). A legvalószínűbb, itt egy profetikus héber múlt idő használata tükröződik vissza, amely kiváltja a görög aorisztosz használatát; a magyar nyelven használt múlt idő előrelátó és igazoló értelemmel bír. A magyar nyelv is múlt időt használ arra, hogy előrelátóan kifejezzon egy olyan dolgot, amely minden bizonnyal – lehet rövid időn belül – meg fog valósulni, mint például egy fenyegetés vagy egy elkerülhetetlen történés.⁷

A „leomlott, leomlott” ige ismétlődése nem Babilon többszörös leomlására utal, hanem egy stílusjegyre, amely a bukás drámaiságát hangsúlyozza.⁸

„Mert az ő paráznaságának haragborából” adott inni minden pogány népnek” kifejezés a próféták könyvéből vett képeket használja (Jer 25:15-38; 51:7), ellenben gyökeresen megváltoztatja azokat. A próféták írásaiban Babilon nem tart a kezében arany poharat, hanem maga Babilon egy arany pohár az Úr kezében, amellyel megrészegíti a népeket. A Jelenések Babilonja ekképpen Isten szerepét veszi át. De miközben a próféták könyveiben a népek részegsége a babilóniai imperalizmus gonoszságának a következménye, a Jelenések könyvében ez a részegség a „Babilon, a nagy paráznával” való paráználkodás következménye.

Ezek a metaforák alaposabb elemzést követelnek, viszont még így is érthető, hogy a Jelenések Babilonja, paráznája még nem adott részegítő italt minden népnek. Ez az állapot csak teljes bukása (megbüntetése) előtt következik be.

Babilon azonossága a Jelenések könyvében

A történelmi magyarázatokat figyelembe véve beszéltünk Babilon azonosságáról, és kevés szót ejtettünk magáról a Jelenések magyarázatáról. A Jelenésekben Babilon minden bevezetés nélkül tűnik fel a 14:8 versben, mintha a nagy parázna Babilon egy régi ismerős lenne. Magyarázattal csak sokkal később, a 16:19, illetve a 19:3 versekben található rejtjeles és titokzatos jelenetek szolgálnak. A 14. fejezetben levő Babilonra vonatkozó első figyelmeztetésig csak némi utaló jeleket találunk: egy tengerbe omló tűzhegy, ami Babilon bukásának a metaforája (Jel 8:8; v.ö. Jer 51:24-25,42; 2Kir 23:13), és egy utalás az Eufrátészre, mint azon tömeg metaforájára, amely Babilon jólétét és támogatását biztosítja (Jel 9:4; v.ö. Jer 51:13,36,42).

Azonban a három angyal jelenetében már ott van a Jelenések Babilonjának azonosítása. Az első és a harmadik angyal figyelmeztet az igazi és a hamis imádatra vonatkozóan. Határozott utalást találunk itt a 13. fejezetre vonatkozóan is, ahol az ég sárkánya, a *tenger* fenevada, és a *föld* fenevada, vagyis a három szövetséges hatalom a tenger fenevadjának vallását próbálja ráerőltetni az egész világra. Ez a megfigyelés azt sugallja, hogy az apokaliptikus Babilon csak akkor válik valósággá, amikor ez a három hatalom egyesül és kötelezővé teszi (politikai, nemzeti és nemzetközi szinten) ezt a sajátos vallást.

Jel 16:13,18-19 verseiben szembevető kapcsolatot találunk e három szörny (ebben az esetben a megnevezésük a következő: sárkány, fenevad

A LEGHELYESEBB ÚGY ÉRTELMEZNI BABILON ELESÉT, MINT A VÉGSŐ BÜNTETÉSÉNEK KIHIRDÉTÉSÉT. EZ NEM AZT JELENTI, HOGY KIZÁRJUK A LELKI ELESÉT. A „BABILON” JELZŐ ALKALMAZÁSA AZON EGYHÁZAKRA VONATKOZÓAN, AMELYEKNEK JERUZSÁLEMNEK KELLENE LENNIÜK, MÁR ELÉGGÉ UTAL A LELKI, ERKÖLCSI ÉS VALLÁSI HANYATLÁSRA.

és hamis próféta) és a „nagy város” között, amely három részből áll, és amelynek részei végül elszakadnak egymástól. Ez azt jelenti, hogy ha a három szörnyet azonosítani tudjuk, azonosíthatjuk Babilont is. Első látásra egyszerűnek tűnik, viszont a három szörny három politikai hatalmat jelent, amely egy adott vallást hirdet, egy egyetemes vallást, miközben a Jel 17. fejezetében Babilon úgy van bemutatva, mint királynő és papnő, aki a „hegyek” és „vizek” fölött egy vörös fenevadon ül, amely az égi sárkányhoz és a tenger fenevadjához hasonlít. Ezzel azt sugallja a szöveg, hogy a hármasszövetség csúcspontját egy „női” tényező fogja dominálni, vagyis a politika fölött álló vallásos intézmény, mint ahogyan ez a középkorban is történt. Ebből azt érthetjük meg, hogy mindhárom szörnyet sajátos lelkiség jellemzi:

1. A *Sárkány*, ami maga a mennyből levettett Ördög (Jel 12:9), lelkiségét pedig a hét koronás fő, valamint a tíz szarv fejezi ki, amelyek lényegében politikai hatalmak.¹⁰ Ez a hatalom az igaz Krisztus riválisa (Jel 12:2-4,7-10), a választott nép ellensége (Jel 12:13-15), Isten parancsolatainak és a prófétai ajándéknak az ellensége (Jel 12:17; 19:10; 22:9). A *pogány lelkület* többé-kevésbé alattomosan maradt fenn előbb a hitehagyó kereszténységben, majd az elvilágiasodott modernizmusban. Pogány sajátossága a spiritualizmus (a lélek halhatatlanságának hite), amiből aztán megszületett a spiritizmus, a halottak, a hősök és a szentek stb. kultusza. Mint a Kisértő jelképe és eszköze, „ama régi kígyó” halhatatlanságot ígért a bűnösöknek (1Móz 3:4) egy testen kívüli feltámadásban (1Kor 15:12-23; 2Tim 2:18; Préd 9:5; 3Móz 20:6). Érdekes, hogy egyes ősi kultúrákban a kígyó a halhatatlanság jelképe.

2. A *Fenevad*, amely a tengerből jön fel, a sárkányhoz hasonlít, és nem véletlenül nevezték el az Ördög fiának, Antikrisztusnak. Ugyanazokkal a fejekkel és szarvakkal, vagyis ugyanazzal az azonosítással rendelkezik. Ebben az esetben azonban a hangsúly arra a fejre esik, amely halálos sebet kapott (nyaki szúrás)¹¹ mégis meggyógyult: a fenevad „feltámadt”. Attól válik hangsúlyosabbá ez a fej, hogy a sárkánnyal ellentétben a fenevad leírása *előbb* a tíz szarvról beszél, és csak utólag a hét fejről. A sárkánnyal ellentétben a fenevad a koronákat a tíz szarvon viseli. Ez fejezi ki a fenevad azonosítást, mivel a tízszarvú fej maga a Római Birodalom, amelyet aztán a középkori és a modern keresztény államok követtek.

Ennek következtében a fenevad által képviselt lelkület a *birodalmi egyház totalitárius kereszténysége, amelyet különösen a katolicizmus és az ortodoxizmus folytatott*, és amelyet az emberi tekin-

tély (papság, atyák, hagyományok, egyház) túlbecsülése, valamint miszticizmus (szertartások, szentségek, halottak és szentek kultusza stb.) jellemezett a Szentírás tekintélyének rovására. Ezen rendszer középpontjában a püspöki tekintély áll, amelyet a nyugati egyházban Róma püspöke követel magának. A Jel 13. fejezetének számos leírása (a politikai dominancia időszaka, a mennyi tekintély kikövetelése, az utóbbi időben tapasztalható politikai újjáéledés stb.) kellőképpen alkalmazható a pápaságra vonatkozóan. Az ortodox egyház azonban 1054-ig szintén a Római Egyházhoz tartozott, s még ha el is szakadt a pápától, közös tévelygéseiknek zömét nem hagyta el.

3. A *föld fenevada*, amely általában a hamis próféta nevet viseli, s amely olyan mint egy bárány, de sárkányéhoz hasonló a hangja, már nehezebben azonosítható, mivel csak a Jel 13. fejezetében leírt végső események során mutatja ki a foga fehérjét.

- a) egy fiatal és látszólag békés hatalom;
- b) a végidőben jelenik meg, és csodával határos módon járul hozzá a tenger fenevadjának gyógyulásához és rehabilitációjához;
- c) olyan tekintéllyel rendelkezik, amely lehetővé teszi, hogy az egész világhoz szóljon;
- d) végül sikeresen és demokratikus módon honosítja meg a római fenevad diktatúráját és vallását, elrendeli képének, jelének, nevének és számának viselését akár a szélsőséges nélkülözés vagy a halál büntetése mellett.

A legtöbb ilyen leírás a jövőre vonatkozik. Azonban már most megfigyelhető, hogy az egyre elvilágiasodottabb kereszténységben az egyetlen hatalom, ahol a kereszténységnek sikerült megtartania békés és valós befolyását, ahol az emberi jogokat és a polgári szabadságot hirdetik, valamint jólétet biztosítanak, az a hagyományosan protestáns Egyesült Államok. Talán nem gondoltuk volna, de szintén a protestáns Amerika volt az, amely 1984-ben egyre szorosabbra fűzte kapcsolatait a Vatikánnal. Ezen fenevad lelkülete az *elbukott protestantizmushoz* társítható, mivel hivatalosan kiáll a Biblia mint a legfőbb tekintély mellett, ám sok szempontból lemondott a bibliai tekintélyről, és naponta Róma felé fordul.

Ha ez a hármasszövetség Babilont jelöli, akkor azt jelenti, hogy hozzá tartozik az egyetemes hamis vallás, vagyis minden szövetséges, egyesült és összevont hamis vallás. Ez a szövetség egyfajta széleskörű ökumenizmust sugall, amelybe bárki beférhet a római pápaság gyámkodása alatt. Amikor a fenevad és az ő jelének vallását, mint a rég várt világrend spirituális alkotóelemét törvény fogja megkövetelni elsősorban az Egyesült

**BABILON MAGÁBA
FOGLALJA AZ
EGYETEMES
HAMIS VALLÁST,
VAGYIS MINDEN
SZÖVETSÉGES,
EGYESÜLT ÉS
ÖSSZEVONT
HAMIS VALLÁST.
EZ A SZÖVET-
SÉG EGYFAJTA
SZÉLESKÖRŰ
ÖKUMENIZMUST
SUGALL, AMELYBE
BÁRKI BEFÉR-
HET A RÓMAI
PÁPASÁG GYÁM-
KODÁSA ALATT.**

Államokban; amikor azok a felekezetek, amelyek a még őrzött fontos igazságait az ökumenia „szeretet” oltárán feláldozzák, akkor jelenthetjük majd ki, hogy a Jelenések Babilonja valóban megalkult, és hogy elkerülhetetlen a bukása. A második angyal üzenetének szavai ilyen körülmények között válnak érvényessé a Jel 18:1-4 versei alapján.

Befejezés

Ezzel a cikkkel befejeztük a második angyal üzenetének taglalását, amely lényegében a Jel 13. fejezetében található hamis prófétákkal azonosítja az apokaliptikus Babilont. Ez a mindent magában foglaló ökumenizmus – amelyben a pogányság, beleértve annak összes modern alakját (New Age, elvilágiasodás), szövetséget köt a hagyományos, ortodox-katolikus kereszténységgel, valamint az elbukott evangéliumi kereszténységgel – alkotja majd az apokaliptikus Babilont. Addig azonban biztonságosabb nem használni jelzőket, és nem tekinteni másokra úgy, mint babilóniaiakra. Különösen azokra az egyénekre és csoportokra figyeljünk, akik a Teremtő iránti imádatra intenek, és Jézus Krisztus evangéliumát hirdetve mentenek meg másokat a bűnből. ■

Florin Laiu, professzor, Adventista Teológiai Intézet

1. *Püspök* (felvigyázó, pásztor, lásd: ApCsel 20:28; 1Pt 2:25; 5:2-4) az apostoli nemzedékben a helyi lelkész megnevezése volt. Akkoriban a lelkésznek volt egy hagyományos, tiszteletbeli megnevezése is, a *presbíter* (vén, lásd: ApCsel 20:17,28; Tit 1:5,7). A gyülekezeti vén megnevezést az apostolok magukra alkalmazták, vagyis így mutatkoztak be a gyülekezet lelkészeként, kivéve azon eseteket, amikor nem helyi, hanem általános egyházi tisztséget töltöttek be (1Pt 5:1; Jn 1:1; 2:1). Hierarchiai szempontból a helyi lelkész a harmadik helyet töltötte be az egyházban az apostolok és próféták után, feladata pedig az evangelizálás és a gyülekezeti tagok tanítása volt (1Kor 12:28-29; Ef 4:11). A második században, de lehet, hogy már az első század végén is, a püspök megnevezést kizárólag egy bizonyos város fő lelkészének adták, miközben a presbíter megnevezéssel a többi lelkészt illették. Egyre fontosabbá vált a püspök, mint az egyház tanítójának a szerepe, hiszen ő védelmezte a nyáját a tévelygéstől, az apostolok és próféták szerepe pedig csökkent. Így vált a zsinatok hiányában (mivel csak ritkán, és általában csak helyi szinten tartottak ilyet) legfőbb hatalommá a püspök. Ezért kezdték hangsúlyozni, hogy a püspök Krisztus képviselője és a hit tisztaságának a szavatolója. Aki nem tart a püspökkel, az nem tart az egyházzal, de Krisztussal sem. Az ilyen fajta püspökség felvirágzott a második századtól, és ma minden püspöki egyház gerincét képezi (katolikus, ortodox, anglikán, keleti stb.).

2. Az egyik középkori mozgalom, amelyet zsidópártinak tartottak, állítólag szombatünneplő volt. Mivel ezek a nem katolikus mozgalmak kapcsolatban álltak egymással, némely szombatos író a szombatünneplést egyes valdensék számlájára is írta. Lásd GC.

3. Az őrálló a 6. versben jelenik meg. Ki ez az őrálló? A próféta? Egy babilóniai őrálló katona, akit a falon állva láttak a lá-

tomásban? Egy látnok őrálló, aki Jeruzsálem kőfalain állva látja Babilon elesését?

4. A bálványimádás vagy a rabság országából való kivonulás, vagy az elátkozott város elhagyásának motívuma, hogy ne részesüljenek annak sorsából, számos helyen megtalálható a Bibliában: Ábrahám elhagyja a családját (1Móz 12:1-5); Lót elhagyja Sodomát (1Móz 19:14); kivonulás Egyiptomból (Zsolt 114:1-2); a kénéusok nemzetségének távozása az amalekiták közül (1Sám 15:6); a zsidók elhagyják a halálra ítélt Jeruzsálemet, hogy a babilóniaiak között leljenek menedéket (Jer 21:9; 32:2); kivonulás az asszíriai fogságból (Ésa 11:15-16); főleg a zsidók hazatérése a babilóniai fogságból (2Kron 36:23; Ésa 48:20-21; 50:8-9; 52:11-12; Jer 51:9,50; Zak 2:6; Ezs 7:9,13); a zsidó-keresztények menekülése Jeruzsálemből (Mt 24:15-16); a keresztények lelki kivonulása a pogány Babilonból (2Kor 6:17).

5. Jel 14:8 versében található görög *epesen* (leomlott) kifejezés hasonlóképpen egy város leomlását is jelenti (Jel 11:13).

6. Vesd össze Jer 51:8 (LXX 28:8 *ἔπεισεν*) versét Jel 14:8 és a 18:2 (*ἔπεισεν*) versekkel. A héber kifejezés nem csak múltban lezajlott eseményre utal. Amikor a beszélő hangsúlyozni szeretné egy tény bizonyosságát, amely majd a jövőben fog bekövetkezni, ez a nyelvezet használja. A próféta továbbá ezzel a kifejezéssel leírhatja azt is, amit „már látott” a látomásban, ám ami még nem következett be. Jer 51:44. „A fal... *leomlott*... a faragott képek *lerontattak*” (v.ö. 1Móz 17:20; 23:10-11; 30:13; 2Móz 10:3; 4Móz 17:27; Rúth 4:3; Ésa 8:23-9:1; 46:1; Jer 8:3; Dán 11:36). Ez a jövőre utalás, amely hangsúlyozni kívánja az esemény bekövetkezésének bizonyosságát lényegében egy profetikus nyelvezet. A Jelenések könyvének görög nyelve egy aorisztosz igeidőt használ.

7. Például: „Végeztem veled!” (= Többé nem lesz kapcsolatunk); „Már most vége lett ennek a napnak!” (= Este lett); „Jól megjártuk!” (= Majd meglátod, mi vár ránk!).

8. Az ismétlést a Biblia mindkét testamentuma használja (2Kir 2:12; Ésa 48:12; Zsolt 24:7,9; Neh 8:6; Mt 27:46; Lk 10:41; 13:34; 22:31; Jn 1:51; Jel 9:4; 18:10,16,19).

9. A görög nyelvben szokatlanok a „paráznságának haragborából” és „haragborából” kifejezések (Jel 14:8,10; 16:19; 18:3,13,15), de valószínűleg 5Móz 32:22 mintájára ezek héberizmusokat képviselnek (lásd Abd 2:33), ahol a „harag” lényegében „mérget” (kigyó) jelent.

10. A tíz szarv meghatározása már elhangzik Dán 7. fejezetében, ahol azok az utolsó fenevad (Római Birodalom) fejből nőnek ki. Amint Dániel látomásában (2:38-39; 7:17,23; 8:21) a világ uralkodóit eredetileg királyoknak nevezi, ugyanez érvényes a Jel 17. fejezetére is. Különben is az angyal arra mutat rá, hogy ezek a fejek egy időben „hegyek” és „királyok” is, s ezzel világbirodalmakra utal, mivel a hegyek sok esetben a politikai hatalom metaforáját képezik (Zsolt 68:15-16; Jer 51:25; Abd 1:21; Dán 2:35,44).

A Jel 17:10 versének magyarázata azt mutatja, hogy a hét fej nem csak egy mindent átfogó térbeli szám, hanem egymást követő világhatalmakra utal, amelyek rabságba ejtették Isten népét, s a kijelentés pillanatában (a Római Birodalom idején) már öt birodalom le is tűnt: egyiptomiak, asszíriaiak, babilóniaiak (káldeusok), irániak (médek és perzsák), valamint görögök (makedóniaiak). A hatodik fej, a Római Birodalom tíz szarvval rendelkezik, amelyet hat keresztény állam követ. A hetedik valószínűleg a jelenlegi elvilágiasodott civilizáció, amely a Francia Forradalommal vette kezdetét, és a kommunista diktatúrában csúcsonyosodott ki, és még mindig létezik, mígnem megjelenik a nyolcadik király (maga a fenevad – az Ördög, aki Krisztusként mutogatja magát).

11. A görög szöveg (*esphagmené*) jelentése „megszúrt, nyakon szúrt”, ami általánosan a fenevadat Krisztus, a megöletett Bárány paródiájaként mutatja be, és amelynek hét szarva és hét szeme van (Jel 5:6). A fenevadra vonatkozó további leírások szintén Krisztus parodizálásaként mutatják be: három és fél évig tartó uralom, elfoglalja a világ trónját stb.

AMIKOR A FENEVAD ÉS AZ Ő JELÉNEK VALLÁSÁT, MINT A RÉG VÁRT VILÁGREND SPIRITUÁLIS ALKOTÓ-ELEMÉT TÖRVÉNYFOGJA MEGKÖVETELNI ELŐSORBAN AZ EGYESÜLT ÁLLAMOKBAN; AMIKOR AZOK A FELEKEZETEK, AMELYEK A MÉG ŐRZÖTT FONTOS IGAZSÁGAIKAT AZ ÖKUMENIA „SZERETET” OLTÁRÁN FELÁLDOZZÁK, AKKOR JELENTHETJÜK MAJD KI, HOGY A JELENÉSEK BABILONJA VALÓBAN MEGALKULT, ÉS HOGY ELKERÜLHETLEN A BUKÁSA.

EGY ÚJABB KIHÍVÁS

Folytatjuk a tanulmányozást 5Móz 27–34; Józs 1–24, valamint Bír 1–15 fejezeteivel. Ha elolvassátok ezeket a fejezeteket, könnyedén megoldhatjátok az alábbi feladványokat:

1. Kit nevezett ki Mózes maga helyett, hogy bevezesse Izraelt az ígért földjére?

- Ésaiást;
- Jeremiást;
- Józsuet.

2. Kinek a fia volt Józsue?

- Ehúd;
- Nún;
- Gedeon.

3. Milyen jelt kért Istentől Gedeon?

- A gyapjú jelét;
- A szem jelét;
- A kéz jelét.

A NYÁJ
BÁRÁNYKAI
ALINA
CHIRILEANU

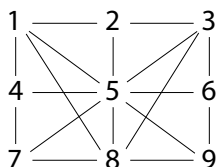

Alina Chirileanu,
az Unió Gyermekosztá-
lyának aligazgatója

Válaszok: 1. 5Móz 31:7 – c; 2. Józs 1:1 – b; 3. Bír 6:36-40 – a.

FEJTSD MEG A KÓDOT!

Minden betűnek van egy kódja. Megfejtethed, ha megfigyeled az alábbi ábrában a betűket összekötő vonalak alakját. Ha összekötöd a megjelölt számokat a számsorok alapján, megtalálod a betűket és a megfejtést.

Például:

7128-45_7193_7193_7128-45 = ANNA

A betűk kódjai:

7128-45 = A (A számjegyek közötti vonal nem a kivonás jele, hanem egy újabb számjegycsoport jelöl, amely egy újabb vonallal egészíti ki a betűt)

7193 = N

Feladvány:

A. 314697_7128-45_71539_314697_17931_7193 = _____

B. 317965_3179-46_1571_3179-46_17931_7193 = _____

Megoldás: (A) SÁMSON (B) GEDEON

NEM ÉR VÉGET A... HOZZÁ HASONLÓAN!

MEG TUDJUK VÁLTOZTATNI AZ EMBEREK ELMÉJÉT, VISZONT NEM TUDJUK A SZÍVEKET MEGVÁLTOZTATNI. ERRE CSAK A SZENTLÉLEK KÉPES.

Évekkel ezelőtt az indiai keresztény misszió alapítója, William Carey a következőket írta: „Ahhoz, hogy megismerjük Isten akaratát, egy nyitott Bibliára és egy kiterített térképre van szükségünk.”

És mivel nem mi választottuk Őt, hanem Ő választott bennünket, és azt parancsolta, hogy menjünk és teremjünk gyümölcsöt (Jn 15:16), a 2017-es évre a romániai Adventista Egyház kifejezte óhaját, hogy „Hozzá hasonlóan” fog eljárni a „Románia Krisztusért 2017” evangelizációs kampány során.

Kinyitottam a Bibliát, és felfedeztem, hogy tetszik Istennek, ha nagy dolgokat kérünk Tőle!

„Nézzetek szét a népek között, vizsgálódjatok és csodálkozással csodálkozzatok, mert oly dolgot cselekszem a ti napjaitokban, mit el sem hinnétek, ha beszélnek!” (Hab 1:5). Ha Jézus meghalt értünk, akkor egyetlen áldozatunk sem lehet túl nagy. A szeretet arra készítetett, hogy bátran prédikáljuk Jézust.

Kiterítettem a térképet, és 2003 helyet azonosítottam be, ahol evangelizációs kampány zajlott: 1050 gyülekezetben, 660 lakásban, 209 előadóteremben és másutt. *A hívők teljes munkavállalása a szolgálatban* kezdeményezés révén több mint 70000 résztvevő, akik közül 32000 látogató tapasztalhatta meg Isten valós jelenlétét.

Hozzá
HASONLÓAN

Isten kedvencei – a „legyőzöttek”

Mindenki győzni akar. A „Románia Krisztusért 2017” kampány során azok győzhetnek, akik legyőzték az énjüket, a kényelmet, az előítéleteket, és „IGENT” mondtak a missziómunkára. „Volt bátorságunk... hogy közöttetek is hirdessük az Isten evangéliomát” (1Thess 2:2).

1140 hívő és 580 romániai, illetve külföldi lelkes állt készen örömmel szolgálni a bibliai előadássorozatokon. A szolgálattevők bizonygatói önmagukról beszélnek. Egy sporttanár, Iulian Ciurtin előadást tartott estéről estére a Maros megyei Kisbodonban: „Habár kezdetben lám-palázam volt, idővel elmúlt, és úgy éreztem magam, mint egy családban. Nem számít, mi a szakmád, arra bátorítalak, valahányszor alkalmad van, vedd ki a részed te is az Istenért végzett szolgálatból.”

Cătălin Cucu, aki foglalkozására nézve tanácsadó, imái nyomán döntötte el, hogy feleségével együtt Németországból a Maros megyei Sorop házára utazik: „Az itt élő emberek kedvesek, tárt karokkal fogadnak, mintha testvérek lennének. Meghívlak téged is, hogy a legközelebbi alkalommal vegyél részt a missziómunkában.”

Minden elismerésem a Ménesi Életmódközpontnak. Két héten keresztül, különböző helyeken bibliai sorozatokat támogattak egészségügyi előadásaikkal.

„Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, aki békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, aki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened!” (Ésa 52:7).

Nulla mennyiség mellett nincs minőség!

Az egyes nem egy kis szám! Ha a gyülekezetben egy személy is megkeresztelkedik, akkor máris megérte a fáradozás. Egy itt, egy másutt... s ez által Romániában, a 2017. június 3-án megtartandó országos keressztségre máris feliratkozott 2667 személy, és további 2147 lélek döntött úgy, hogy a bibliatanulmányok és más tevékenységek révén kapcsolatot tart fenn az egyházzal. Lelkesedéssel tapasztaljuk a mennyei áldások gazdag kiadását! „Mert megjelent az Isten idvezítő kegyelme minden embernek” (Tit 2:11).

Felelősséggel tartozunk ezen emberek iránt. A huszonegyedik században nem elég csupán felszólítani valakit arra, hogy ismerje meg Jézust. Az Úr Jézus azt mondta, hogy meg kell tanítanunk az embereknek megtartani mindazt, amit Ő parancsolt. Nem azt mondta, hogy segítsünk nekik hinni, hanem azt, hogy segítsünk megtartani a parancsolatokat. Meg tudjuk változtatni az embe-

rek elméjét, viszont nem tudjuk a szíveket megváltoztatni. Erre csak a Szentlélek képes.

Missziós étrend

Egy beteg gyülekezet számára a legjobb gyógy-mód a missziós étrend. Ehhez az étrendhez meg-térésre van szükség. A „megtérni” kifejezés a szó szoros értelmében megfordulást, elfordulást jelent valamitől egy más valami felé. Ez alatt mi általában azt értjük, hogy meg kell térnünk a bűnből, a tévedéseinkből. Megfigyelhetjük azonban, hogy Jézus nem a következőket mondja: „Térjete meg a bűneitekből!”, hanem csak ennyit mond: „Térjete meg!” Megtérni annyit jelent, hogy elfordulsz attól, amit tenni szoktál, és teljes szívvel azt teszed, amit Isten tesz.

A missziós siker titka az imádkozás, és Jézus megtanított, hogyan kell imádkoznunk úgy, hogy Isten mindig „Igen-nel” válaszoljon. „Az ima a lélek lélegzetvétele” (Ellen G. White, *Jézushoz vezető út*, 12. o.).

Lélegzünk, amikor egészségesek vagyunk, és lélegzünk, amikor betegek vagyunk. Lélegzünk, amikor van munkahelyünk, mint ahogyan lélegzünk akkor is, ha munkanélkülivé váltunk. Nem azért lélegzünk, hogy ezzel nyerjünk valamit, hanem azért, hogy létezzünk, éljünk! Így van ez az imával is! Nem azért imádkozunk, hogy kapjunk valamit, hanem azért, hogy létezzünk, éljünk! Jézus a következőképpen tanított: „Hanem keressétek először Isten országát és az Ő igazságát...” (Mt 6:33). Imáink által bátorságot nyerünk, hogy együtt munkálkodjunk a Szentlélekkel, hogy elvégezhesse szívünkben a különleges munkát, és hogy munkálkodhasson másokért is annak érdekében, hogy Isten képmása egyre erőteljesebben ragyoghasson bennünk.

A te álmod is az, hogy „Hozzá hasonlóan” örökké élj? ■

Stefan Tomoiagă, a romániai Hetednapot Ünneplő Adventista Egyház elnöke

AZ ELNÖK
JELENTÉSE
STEFAN
TOMOIAGA

NEM AZÉRT IMÁDKOZUNK, HOGY KAPJUNK VALAMIT, HANEM AZÉRT, HOGY LÉTEZZÜNK, ÉLJÜNK! IMÁINK ÁLTAL BÁTORSÁGOT NYERÜNK, HOGY EGYÜTT MUNKÁLKODJUNK A SZENTLÉLEKKEL, HOGY ELVÉGEZHESSÉ SZÍVÜNKBEN A KÜLÖNLEGES MUNKÁT, ÉS HOGY MUNKÁLKODHASSON MÁSOKÉRT IS ANNAK ÉRDEKÉBEN, HOGY ISTEN KÉPMÁSA EGYRE ERŐTELJEBBEN RAGYOGHASSON BENNÜNK.

ÉÉS NEVELÉS ÉS ET

**Adventista
pasztorálteológia**

Szociális gondozó szak

**Óvodapedagógus-
és tanítóképző szak**

**„Doctor Luca” Egészségügyi
Főiskola, Cernica**

„A legmagasabb értelemben véve a nevelés munkája és a megváltás munkája egy, mert a nevelésben és a megváltásban is »más fundamentomot senki nem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus«.”

(1 Kor 3:11) – E. G. White, Nevelés, 30. old.

Alapvető értéket nyújt
Tudást közvetít
Ihletet ad

021 369 53 50
0744 685 123
institutadventist.ro

54097